

This is a reproduction of a library book that was digitized by Google as part of an ongoing effort to preserve the information in books and make it universally accessible.

Google™ books

<https://books.google.com>

Ram
6384
20

HD WIDENER

HW LELZ B

Rom
384
20

HARVARD COLLEGE LIBRARY

Bought with the income of
THE KELLER FUND

Bequeathed in Memory of
JASPER NEWTON KELLER
BETTY SCOTT HENSHAW KELLER
MARIAN MANDELL KELLER
RALPH HENSHAW KELLER
CARL TILDEN KELLER

R O E S I I

D E

IOSIFU VULCANU.

PESTA. 1866.

5'a tiparitu prin **Alexandru Kocsal** (in tipografi'a lui Érkövy, Galgóczy sá Kocsal.

Rom 6384.20
✓

PRÉ

IVBIBLON

MEI

P A R I N T I .

1*

P O E S I I .

Canteculu meu.

Câtu-e asta lume mare,
Nu-e ca mine de strainu ;
De dorere si 'ntristare
Vescediescu eu ca si-unu crinu.
„Neci am frati, neci am sorori,
Pare-ti c'am cadiutu din nori.“

N'am pe nime 'n lumea 'ntinsa,
Cui sê me mai plangu, suspinu ;
Sum ca insul'a cuprinsa
Prin o mare de veninu, —
„Neci am frati, neci am sorori,
Pare-ti c'am cadiutu din nori.“

N'am fetitia, ce mi-ar dîce :
Cu'nfocare te iubescu !
Eu sum fôrte neferice,
Ómenii me parasescu ;
„Neci am frati, neci am sorori,
Pare-ti c'am cadiutu din nori “

Suna satulu de cimpoie,
Toti béu, jóca ne'ncetatu, —
Numai eu sum fara voie,
Eu-su in lacremi cufundatu.
„Neci am frati, neci am sorori,
Pare-ti c'am cadiutu din nori.“

Colo 'n tîntirimu la vale
Este loculu meu doritu !
La o cruce cu'ntristare
Cântu totu cantulu meu iubitu :
„Neci am frati, neci am sorori,
Pare-ti c'am cadiutu din nori.“

Totu cantá-voiu pana'n fine
Me provóca Tatalu Santu ;
Si-ar fi bine pentru mine, —
Ce sê mai traiescu eu cand
„Neci am frati, neci am sorori,
Pare-ti c'am cadiutu din nori !?“

La unu invetiatoriu.

Betranule din departare,
In celu satuti, in casa rea,
La vale langa-unu templu mare,
Primesce salutarea mea!
Cum mai traiesci, iubite, bine,
Séu reu si-acuma ne'ncetatu;
Mai tîni tu minte si de mine,
De prunculu ce l'ai invetiatu?! . . .
 Invetiatoriule amatu,
 De ce m'ai si 'nvetiatu?!

Ca intre nori lucosulu sóre,
Asié-mi apare fati'a ta;
Acele dîle 'ncantatóre
Neci cand nu le voiu mai uitá, —
Cand tu cu multa bucuria
M'ai invetiatu necontenitu!
Pecatu câ pentru fapt'a-ti pia
Eu nu-ti potu dîce multiamitu . . .
 Invetiatoriule amatu,
 De ce m'ai si 'nvetiatu?!

O ! ce fericé-am fostu odata,
Fericé cand fusesem micu ;
Viéti'a mea a fostu amata,
Cand inca n'am sciutu nimicu.
Sciinti'a-e floricea marétiá
Cu doue camarutie 'n sinu,
La unii 'ntinde ea dulcétia,
La altii inse totu veninu . . .
 Invetiatoriule amatu,
 De ce m'ai si 'nvetiatu ? !

Viéti'a méa a fostu amata,
Cand inca n'am sciutu nimicu ;
Cand n'am sciutu ce-amu fostu odata,
Ce populu mare si voinicu !
Cand nu sciusem, câ popóre
Pe noi cu fala ne-au sierbitu ;
Ér adi romanulu mai nu móre,
Câ-ci este fórte asupritu . . .
 Invetiatoriule amatu,
 De ce m'ai si 'nvetiatu ? !

Cand floricelele cadu tóte,
Se face fruptulu celu doritu ;
Asié romanulu inca póte
Avé unu venitoriu maritu.

Adi sórtea ni suride éra,
Se va 'naltiá natiunea mea;
Sê ne jurâmu cu totii dara,
Câ vomu traí totu pentru ea!
 Invetiatoriule amatu,
 Multiamu câ m'ai 'nvetiatu!

Nu desperati !

Nu ve'ndoiti de-acuma de sórtea gintei mele,
Nu spuneti câ romanulu acuma a peritu ;
Acestu poporu, ce planse de secolu totu cu gele,
Nu póte sê mai rabde asié necontentitu.
Nu desperati ! la lucru cu mana barbatésca,
Si-atunci natiunea nóstra de nou va sê'nflorésca!

Trecura-acele tempuri de viscole turbate,
Ce-au ruptu corón'a vechia a cedrilor falosi ;
Dar inca 'n radecine viétia arde, bate, —
Traimu nepotii teneri ai bravilor stramosi.
Nu desperati ! la lucru cu mana romanésca,
Si-atunci natiunea nóstra de nou va sê'nflorésca!

Fetiori eroi la lupta, fetióre 'ncantatóre,
Speranti'a, flórea, fal'a romanului 'njositu ;
Sediti in peptulu vostru a patriei amóre,
Sê fiti romani, romane, câ-ci tempulu a sositu !
Nu desperati ! la lucru cu mana romanésca,
Si-atunci natiunea nóstra de nou va sê'nflorésca!

O ! mare-a fostu romanulu si bravu odinióra,
Cu bratiile 'narmate a'nvinsu acestu pamentu;
Marirea lui apuse ca 'n diori o stelisióra,
Dar resarí-va éراس, câ-ci fii romani mai sunt.
Nu desperati ! la lucru cu mana romanésca,
Si-atunci natiunea nóstra de nou va sê'nflorésca!

Vei fi tu inca mare natiunea mea amata,
Avé-vei inc'odata unu mandru viitoriu ;
Ca steu'a 'n diori apuse marirea-ti de odata,
Dar sórele resare cu-apusulu stelelor.
Nu desperati ! la lucru cu mana barbatésca,
Si-atunci natiunea nóstra de nou va sê'nflorésca!

Catra Andreiu Muresianu.

Poetule-alu natiunei, poete 'ncununate,
Tu mangaiarea nóstra si fal'a 'n venitoriu;
Ce ni cantasi odata de sant'a libertate,
De ce nu mai resuna acordulu teu sonorú ? . .
Ani multi acum sborara
In patimi ne 'ncetatu,
Si lir'a ta cea cara
Cu totul a'ncetatu . . .
Poetule-alu natiunei, apuca lir'a ta,
Natiunea te ascépta, deci canta nu 'ncetá !

Ce serbatóre fuse la'ntâi'a ta cantare,
Atunce inviase poporulu meu romanu ;
Saltá de bucuria ori unde micu si mare,
Parea câ 'ntenerise pamentulu estu betranu.
In codri susu la munte,
Si josu in valicea,
Pe campuri si ori unde
Totu „Sunetulu“ suná . . .
Apuca ér la mana placut'a lir'a ta,
Natiunea te ascépta, deci canta nu 'ncetá !

In suferinti'a mare, in nóptea 'ndelungata,
Cand juni, barbati si teneri cu toti au desperatu,
Furasi din ceriu schinteua ca Prometeu odata,
Si-ai datu viétia noua la-unu populu desperatu :
Deci adi cand crud'a sórte
Acuma a 'ncetatu,
„Din somnulu celu de mórte“
Romanu-e desceptatu,
Poete 'ncununata apuca lir'a ta,
Natiunea te ascépta, deci canta nu'ncetá !

Poetu 'n asta lume nu este pentru sine,
Elu este datu natiunei de-apostolu si profetu;
Câ-ci Domnulu cand voiesce sê faca ce-va bine,
Atunce Elu donédia natiunei unu poetu.
Misiunea asta santa
Putîni o-au capetatu,
Si-aceia de nu canta
Comitu unu greu pecatu !
Poetule-alu natiunei apuca lir'a ta,
Natiunea te ascépta, deci canta nu'ncetá !

Peritu-a céti'a négra, furtun'a blastemata,
Avemu o lupta inca, dar lupt'a cea mai grea;
La fapte susu cu totii acum séu neci odata,
Câ-ci de-amu invinsu acuma, eternu vomu totu vié !

O! canta 'n tonu de tunetu,
Si 'n siopta de zefiri :
„Uniti-ve in cugetu,
Uniti-ve 'n simtîri !“
Poete-alu libertâtii, apuca lir'a ta,
„Unu semnu ei mai ascepta“ si toti te vor urmá!

Caliculu.

Arda-o foculu saracia,
Câ me-apésã fôrte greu ;
N'am avere, neci mosîa,
Neci am bani, nimic'a dieu !
Sum calicu câtu vai de mine,
Si amaru me mai trurescu ;
Totusi fara de suspine,
Ma voiosu vietuiescu.
 Si mi-pare fôrte bine,
 Câ-su calicu câtu vai de mine !

De-asiu avé vre-o avutîa,
M'asiu trudí necontentitu
Sê-o facu, sê produca mie
Totu mai multu, mai multu venitu.
Cu 'ncurcate sócotele
Bate-asiu capu-mi ne 'nctatu ;
Adi de lucruri asié grele
Eu de totu sum dispensatu.
 Deci mi-pare fôrte bine,
 Câ-su calicu câtu vai de mine.

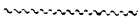
N'asiu avé eu repausare,
Peste nópte, peste dî;
Câ-ci portá-asiau frica mare,
Cumca me voru omorí.
N'asiu amblá nóptea pe strate,
Prin desierturi si paduri,
Pe la sate si 'n cetate
Eu m'asiu teme totu de furi.
Deci mi-pare fórte bine,
Câ-su calicu câtu vai de mine.

Si decumva câte-odata
Unulu si-altulu mi-ar vorbí,
De-amicétia-adeverata,
Ce nu se va mai finí;
Si mi-ar dîce amicesce,
Câ sum bravu si sum crescutu,
Asiu gandí câ-mi lingusiesce,
Numai pentru câ-su avutu.
Deci mi-pare fórte bine,
Câ-su calicu câtu vai de mine.

De-asiau avé o pungulitia,
Ce-ar fi plina totumereu:
Nu ti-asiau crede mandrulitia,
Câ-e curatu amorulu teu;

Ci asiu fi de opiniune,
Cumca banii mi-i iubesci . . .
Inse-acuma, nu mai spune,
Sciú ce angeru dulce esci!
Deci mi-pare fórte bine,
Câ-su calicu câtu vai de mine.

Si-apoi de-asiu avé mosîa,
Avutîa, nesce bani;
Cum asiu merge 'n batalia,
Sê combatemu pe dusmani:
Toti aru dîce-atunci indata
„Apera averea sa!“ —
Pentru patri'a amata,
N'asiu poté neci sangerá!
Deci mi-pare fórte bine,
Câ-su calicu câtu vai de mine!

Marturisire.

N'am repausu, n'am óra lina,
Neci unu cugetu liniscitu ;
Turburarea-mi nu s'alina,
Tare am pecatuitu !
Porumbiça 'ncântátóre,
Te rogu fii preotulu meu, —
Câ ti-'oiu spune ce me dóre,
Spune ti-'oiu pecatulu greu !

Am traitu in fericire,
Dîle triste n'am avutu ;
Dar precum o nalucire,
Fericirea-mi a trecutu.
Câ-ci o dî nenorocósa
Ingropà cestu tempu iubitu ;
Apoi totulu se întórse,
Si sum tristu necontentitu.

O dî mandra si sonóra
Duse buna-voi'a mea ;

Intalniu p'o fetisióra,
Ce ca flórea suridea.
N'a fostu féta, n'a fostu flóre,
Ci visu dulce de amoru,
Aparintia rapitóre,
Angerelu suridietoriu.

Eu cu santa pietate
Ca p'unu angeru o-admiraiu;
Peptu-mi incepù a bate,
Cugetám câ sum in raiu.
Pentru multu placut'a juna
Eu nutriam amoru curatu;
O! de-atunci n'am voie buna,
Câ-ci atunci facui pecatu!

Indesiertu me ducu afara
Colo'n campulu celu cu flori,
Viéti'a mea remane-amara,
Ceru-mi este plinu de nori.
Nu-mi dâ mie mangaiare,
Nu incéta alu meu doru,
Neci a paserei cantare,
Neci mirosulu florilor.

Fugu eu de societate,
Lumea nu-mi e dupa placu;
Peptu-mi arde, peptu-mi bate,
Dómnne ce sê me mai facu ?
N'am repausu, n'am óra lina,
Neci unu cugetu liniscitu, —
Turburarea-mi nu s'alina,
Tare am pecatuitu !

Deci lelitia, lelisióra,
Preotasiulu meu amatu, —
Pune-ti man'a p'animióra,
Iérta-mi greulu meu pecatu !
Câ-ci tu esci acea fetitia,
Angerulu suridietoriu ;
Pentru tine o lelitia
Ardu si me topescu de doru !

Farmeculu fetitiei.

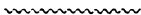
Pe unde ambli, fetitia bela,
Floriti'a are mai svavu mirosu ;
Acolo cantulu de filomela
Resuna 'ndata mai gratîosu.

De ce s'atinge micuti'a-ti mana
E multu ferice acelu objeptu ;
Cu cine gur'a-ti mereu se'ngana,
Acelu-a este ranitu in peptu.

Pe unde ochii-ti de porumbele
Arunca-odata privirea lor :
Acolo 'ndata crescú floricele,
Placute, mandre, ca-alu teu chipsioru.

Asié odata, fetitia cara,
Ai tei ochi mandri m'au deochiatu ;
De-atunce 'n sinu-mi e primavéra,
Si cresce-o flóre neincetatu.

Acést'a flóre se chiama-amóre,
Si cresce 'n mine neincetatu . . .
O! rumpe-o dulce, incantatóre,
Si-o pune 'n sinu-ti pré delicatu!

Premiulu lui Mihaiu Eroulu.

1599.

Bucinulu bataiei nu mai resună,
Si Mihaiu in Belgradu svavu se ospetá.

Câ-ci prin o bataie, mare si amara,
La Sabiiu lovise óstea cea magiara,
Bátori chiaru insu-si d'abea a scapatu,
Si se pitulase 'n codru 'ntunecatu . .

Siedu boieri la mésa, dómne, domnisióre,
Ca-si nesce róse la-a stancei picióre:
Ice-i Danu si Stoica, Radu Calufiresci,
Stroe, Radu, si Preda, bravii frati Buzesci . . .

Se-aredicu toasturi: curtea cea domnésca,
Cu Mihaiu Eroulu multi ani sê domnésca, —
Vinulu jóca 'n spume 'n vasuri de argintu,
Si de fericire fetiele s'aprinde . . .

Candu romanii 'nlontru astfelu se-ospetara,
Cine-va la usie cere a intrare;

Domnu-lu lasa 'ndata, intra unu pastoriu,
Si la intrebare dîse urmatoriu :

„Susu la codri dómne, 'n séra 'ntunecata,
Doi pastori sieduramu langa focu odata,
Pe la média-nopte unu omu s'a ivitu,
Ce perduse calea 'n codrulu celu cumplitu.

Elu cu frica mare ne rogase fórte,
Ca sê-i spunemu calea, sê-lu ferimu de mórte;
Vina — respusesem — câ te-'oiu mantui! —
Câ-ci lu-cunoscusem, câ e Bători.

Inse câ-ci fusesemu senguri in padure,
I-am taiatu eu capulu iute cu-o secure;
Ca sê-mi credi o dómne éca atestatu,
Écata-lu aice capu-i blastematu!‘

Dupa-aceste vórbe capulu lu-sustîne,
Ca cei de la mésa toti sê-lu véda bine,
De crudîmea asta toti s'au ingrozitu,
Damele la mésa tóte-au 'ngalfazitu.

Togma ca si vér'a in tacere mare,
Fulgerulu candu tuna cu infiorare,
Liniscea cea santa astfelu incetá,
Candu Mihaiu Eroulu i-a respunsu asiá:

„O! Romanulu n'are téma de bataia,
Ci pe inimicu-si acolo lu-taia,
N'are debuintia de ucigatoriu,
Pe-alu meu inimicu dar, insu-mi lu-omoru !

Sê scii câ romanulu vendietoriu de tiéra
Nu suferu neci-in óstea cea contrara ;
Róga-te la Domnulu, ór'a ti-a sositu,
Premiu pentru faptu-ti celu afurisitu !“

Stâ uimitu secuiulu, tare se'nsielase,
Cugetandu câ domnulu i-a da punga grasa;
Cade-i la picióre, dar' fara folosu,
Peste-o óra scurta capu-i cade josu.

Adunarea striga, domnulu sê traésca,
De se tremurase curtea cea domnésca;
Dar' Mihaiu tramise câti-va d'între-ai sei,
De-au adusu la densulu trupulu lui Andreiu.

Peste-o septemana 'n Belgradulu celu tare,
Clopotele suna la inmormentare;
Capifanii nostri ducu cosciugulu mutu,
Intru care jace Bátoru-asternutu.

Dupa-acesta urma Domnulu cu ostimea,
Cas'a domnitóre, tóta boierimea,

Band'a militara dîse de 'ngropatu,
La mormentu afara puscî au descarcatu . . .

Au trecutu multi secolî cum dispere fumulu,
Au uitatu nepotolu ce-a patîtu strabunulu!

Secerisiulu meu . .

Eata câ sosi in fine,
Ce atât'a l'amu doritu,
Ce aduce-atât'a bine —
Secerisiulu multu doritu.
Adi s'aduna june, juna,
Toti din satu, la seceratu ;
Campulu suna si resuna
Ne 'ncetatu de cantu amatu.
Dómne cum asiu mai oftá,
Sê potu si eu secerá!

Câ-ci aici la noi in tiéra
Multe plante s'au ivitu,
Ce ni facu viéti'a-amara,
Si ni facu necasu cumplitu.
Plante fine si straine,
Cu veninu in alu loru sênu,
Ar fi bine, fórte bine,
Cumca sê le taiu de fênu.
Plante d'aste asiu oftá,
Ca sê potu eu secerá.

Intr'acele plante rele,
Un'a tare o urescu,
Gintei mele face gele —
Bigotismulu celu dracescu; —
Nasce mare desbinare,
Turburâri, scandalisâri;
Pune mare 'mpedecare
L'aventâri si 'naintâri.

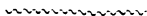
Plant'a-acést'a asiu oftá,
Ca sê-o potu eu secerá.

Alta planta inca cresce
Fórte mandru pe la noi;
Infloresce misielesce
Egoismulu de ciocoi:
Face tóte, câte póte,
Ce-e spurcatu si blastematu;
Vinde glóte, tíera, tóte,
Pentru scopulu seu privatu.

Plant'a-acésta asiu oftá,
Ca sê-o potu eu secerá.

Mai sunt plante numeróse:
Privilegii natiunali,
Si abusuri scandalóse,
Si-alte fapte ilegali;

Agonia, misielia,
Asupriri, batjocoriri,
Viclenia si trufia,
Jefuiri, ne 'ndreptatîri.
Plante d'aste asiu oftá,
Ca sê potu eu secerá !

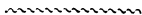

Pecatulul mare.

Dusmanii fericirei mele
Ti-au clevetitu, m'au acusat ;
Ti-au spusu aceia multe rele,
Totu ce-e urîtu si e spurcatu.

Ah ! inse ei din resbunare,
Acele numai le-au scornitu,
Si de pecatulul meu celu mare
Neci unu cuventu nu ti-au vorbitu.

Câ-ci nu ti-au spusu acea, fetitia,
Câ eu unu simplu moritoriu,
Cutediu sê te adoru, lelitia,
Tu angeru multu incantatoriu !

Flórea mea.

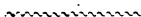
Ploisióra multu usióra
Picura incetisioru ;
Animióra, animióra
Nu mai geme totu de doru !

De ploiti'a nutritóre,
Florile vor impupí ;
Am si eu o dalba flóre,
Numai de ar inflori !

Asta mica dalba flóre
Este animiór'a mea,
Ce iubesce cu ardóre
- Pe o juna mititea

Floric'c'a mea-e palita,
Vescediesce ne 'ncetatu,
Câ-ci copil'a mea iubita,
In adancu m'a farmecatu.

Aibi dar lele indurare
Fâ-mi si mie desfetâri,
Dâ-mi o plóia câtu de mare,
Unu torentu de — sarutâri,

Catra romane.

Sonóra filomela, zefiru de primavéra,
Si clocotu de perfuri, sioptirea frundiilor :
Sê-mi insuflati acuma vre-o melodía cara,
Ce 'mbéta animior'a cu tonu patrundiotoriu !

La voi innaltiu cuventulu, fientie delicate,
Romane rapitóre, ca visulu celu de diori ;
Fiintie 'ncantatóre, ca sant'a libertate.
Pe cari ni dede Domnulu de angéri pádítóri !

Sunteti incantatóre, ca sarutarea 'ntâia,
Ce-o fúra de la mandr'a-i unu june incantatu ;
Dar' pentru frumusetie sê nu portati mandría,
Mandritî-ve câ cerulu r o m a n e ve-a creatu !

O ! câ-ci a fi romana e fericire rara,
Si Domnulu ve crease in buna-voi'a lui ;
Romanele strabune in fapte aretara,
Câ-su demne de iubirea a Totopotintelui.

;*

Natiunea mea strabuna, cu tóta-a ei virtute,
Ar fi perita-acuma, ca pomulu celu taiatu :
De cumva n'aru fi fóstá romanele placute,
Ce-au alinatu dorerea-i si ce o-a 'nbarbatatu.

Perira de pe ceruri grozavele furtune,
Ce-amenintiau cu mórte pe toti cei infricati ;
Moritu-au cu marire romanele strabune,
Spunendu pe patulu mortii : totu astufelu sê urmati!

O patria strabuna, o ginte sfásiata,
Cu ochi de lacrimi cauta, romane, adi la voi ;
Stropiti pe-a sale rane — acum séu neci odata —
Balsamulu mangaiarei, sê scape de nevoi !

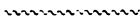
Voi nu veti rusínare numirea-ve sonóra,
Ce s'a pastratu de pata d'in seculi pan'ací ;
Audu cum palpitéza a vóstra animióra
De dorulu sê demustre, câ-e démna a traí.

Candu peptulu vostu va arde de-o patima amata,
Si-unu june vi va spune, ce n'ati mai audítu ;
Respundeti-i atunce, precum díceau odata :
„Sê fíi romanu cu sufletu, de vrei sê fíi iubitu !“

Cand patri'a, natiunea, ar cere unu daru mare,
Sacrați atunce tóte, placere și amoru ;
Si făceti ca si-acele, ce fara de crutiare,
Taiara pentru tíera chiar crinisorii loru !

Mandrití-ve o mame, cu desfetare pía,
Câ fiulu vostu vi este tesauru mai placutu ;
Cu tóte-aceste inse, venindu din batalia,
Sê nu-i deschideti pórt'a, fiindu câ a perduto !

Si dîceti catra fiulu ce merge 'n batalía :
„Adù napoi tu arm'a, — séu sê te-aduca ea !“ . . .
Si-atunci n'am neci o téma, ori câtu de reu sê fia,
Atunci romanulu falnicu eternu va totu vié!!

Amantei mele.

Tu cerbule frumosu,
De ce nu mergi 'napoi
In codrulu celu umbrosu,
Sê dormi pe erburi moi? —
Esci liberu, te poti duce,
Si poti recastigá
Chiaru libertatea dulce
Si locuinti'a ta! . . .
— De câtu in codrulu celu umbrosu,
Eu locuiescu mai bucurosu,
Inchisu in casa mica,
Cu mandr'a-ti tenerica!

Placuta rendunea,
Vedi vér'a câ trecù,
D'in tierisiór'a mea
De ce nu mergi si tu?
Vedi paserile tóte
Acuma ne-au lasatu;
Ah! spune-mi cum se póte,
De chiaru tu n'ai sboratu?

— O ! lasa vina érn'a grea,
Nu-mi pasa neci de câtu de ea,
Remanu acì, badica,
Cu mandr'a-ti tenerica !

Tu sóre maestosu,
Ce cauti pe pramentu ;
Nu scii câ-aice josu
Floritie nu mai suntu ?
Nu scii tu înca óre,
Câ tómn'a a sositu,
Si-a tale florisióre
Câ tóte-au vestedîtu ? . . .
— Nu-mi pasa mie multu de flori,
Vediutu-le-am de multe ori ;
Me uitu acì, badica,
La mandr'a-ti tenerica !

Anim'a mea.

nim'a mea-e unu lacu mare,
Amórea mea-e luntricea,
Și 'n luntritia 'n desfetare
Esci tu mandruliti'a mea.

Anim'a mea-e o tufitia,
Filomela canta'n ea ;
Asta mandra paseritia
Esci tu mandruliti'a mea.

Anim'a mea-e nópte négra,
Luminata de o stea ;
Stelisiór'a lina, draga,
Esci tu mandruliti'a mea.

Anim'a mea-e o gradina,
Flori placute sunt in ea ;
Dar' mai mandra si mai fina
Esci tu mandruliti'a mea.

**Anim'a mea-e o capela,
Si altariulu d'intru ea
Esci tu fetisióra bela,
Esci tu mandruliti'a mea!**

Catra renegati !

Flagelulu sórtei crude, fiintie necurate,
In cari suflase spiritu infernulu blastematu;
La cari nu-e santu nimica, neci ceriu, neci dieitate,
C'ati renegatu pe mam'a ce viétia vi-a donatu !

Finí-veti voi odata lucrarea spurcatiósá,
Ce urmariti acuma de secolu ne 'nchetatu ?
Si multu veti mai incinge sagét'a veninósá
In trupulu gintei mele, ce nu v'a vatematu ? !

N'ar fi mai multu doiósá cantarea romanésca,
Stindardulu Romanimei lucí-ar mai vioiu :
De nu erá silita ca ea sê se ostéseá,
Afara de strainii, ah ! inca si cu voi !

De optu-spre-diece secolu romanulu stâ 'n baíaia,
Tatarii, hunii, turcii in tíera-au nevalitu,
Cu cugetu ca sê stinga, sê prade, si sê taia
Acésta tierisióra si-acestu poporu maritu.

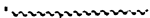
Dar órdele barbăre versandu torentu de sange,
Nu ni-au stricatu atât'a ca voi o! renegati ;
De óra-ce sciuramu, câ vrura a ne stinge,
Ér voi sunteti fatiarnici si totu ne insielati.

De-ajunsu sê fia-acuma portarea blastemata.
Si remaneti p'acolo pe unde-ati strabatutu ;
Nu dîceti — nu ni pasa — c'ati fostu romani odata,
Ci ne lasati in pace, câ multu e de facutu.

Cand asiu poté, asiu scrie p'a cerului naltîme
Cu litere nesterse, cu fulgeru lucitoriu,
Asiu scrie-alu vostru nume, sê nu ve uite nime,
Sê scia tóta lumea, câ fûrati tradatori !

Séu de-asiu avé tonu tare, ca tunetulu de véra,
Strigá-asiu in tonu tare in lume toturor :
Acestia sunt perfidii acei ce renegara
Pe mam'a lor comuna, pe bravu poporulu lor !

Dar nu potu face aste, decâtu cu adorare
Sê 'ndreptu o rogatiune la ceriuri totmereu, —
Sê ceru in rogatiune o crunta resbunare,
Sê ceru fara 'nctare : Ve bata Domnedieu !

Strigoii.

Ōmeni cu intieleptiune,
Si preuti cu 'nvetiamentu,
Toti sunt de o opiniune,
Si dîcu, câ strigoii nu sunt.
Spuna, ori si ce sê spuna,
Dar' eu o spunu tuturoru :
Cumca ast'a e mîntiuna,
Si câ nu credu dogmei lor.
Câ sciu bine câ la noi,
Sunt adi fôrte multi strigoii!

Ceia, carii 'n gura mare ;
Striga câ sunt patrioti ;
Inse'n peptu nutrescu vendiare,
Si sunt grósnici patrihoti.
Ce dîcu : tote pentru tiéra,
Si nimic'a pentru noi ;
Dar semtu togmai cea contrara,
Câ-ci sunt blastemati ciocoi.
Toti aceia sunt strigoii,
Si de-acestia-su multi la noi!

Si aceia cari odata,
Au suptu lapte de romanu,
Si pe cari natiunea-amata
I-a nutritu d'in alu ei senu ;
Inse astadi fara gele
O alunga ca turbati ;
A le noptii pasarele,
Ce-i numimu noi : renegati,
Toti aceia sunt strigoi,
Si de-acestia-su multi la noi !

Cari ve jora amicétia
Ce'n eternu va totu durá,
Câ-ci in rele si 'n dulcétia
Neci cand nu ve voru lasá.
Dar' candu banii vosti se gata,
Si-amicéti'a s'a gatatu,
Ma, de potu, ve vindu indata
Inimicului spurcatu:
Coti aceia sunt strigoi,
Si de-acestia-su multi la noi.

Fetele ce vi dechiara
Unu amoru netrecatoriu,
Inse asta o facu éra
Ori si carui trecatoriu,

Numa 'n pung'a lui sê sune
Nesce lucii galbenasi . . .
Ale nu-su fiintie bune,
Nu sunt angeri dragalasi,
 Ci sunt mónstre de strigoi,
 Si de-aceste sunt la noi!

Calugari cu brane late,
Ce 'n cas'a lui Domnedieu,
Vorovescu de castitate,
De vertute totmereu,
Dar' cand iesu de-acolo-afara,
Se pórtá ca vai de ei;
Uita câ ce predicara,
Si se facu cei mai misiei.
 Ei sunt cei mai mari strigoi,
 Si de-acestia-su multi la noi.

Ori ce se fi

(De VITORU HUGO.)

Ori ce sê fi, avutu, saracu, betranu séu june,
De n' asceptai cu doru, cand sórele apune,
Unu pasiu melodosu, unu pasiu iubitu, usioru,
Unu velu placutu si scumpu, ce iute si dispare,
Precum unu méteoru in nóptea lunga, mare,
Si-ti lasa 'n peptu unu morbu : sê te topesci de doru;

De numai din poeti ce canta si suspina
Si cari iubescu cunosci sentîrea cea divina,
Ce multu incantatoriu aŭrise anii tei :
Sê ai o ânima ce móre pentru tine,
Sê n'ai tu de faclii, de stelisióre line,
De sóre lucitoriu decâtu pe ochii ei ;

De n' asceptai neçi cand, morosu si 'n intristare,
La pórt'a balului, ce luce 'n umbr'a mare,
Acelu minutu doritu cand balulu va 'ncetá,
Sê-ti vedi frumos'a ce ca fulgerulu straluce,
Cu vênети ochisiori, pe fetisiór'a dulce,
Incinsa de splendoru, cu flori pe fruntea sa ;

De n'ai sentîtu neci cand o nebunia 'ndata,
Cand altulu sarutà manuti'a adorata,
Si pe unu peptu strainu batuse peptulu ei;
De n'ai privitu neci cand cu ura, resbunare,
Câ 'n valsulu necuratu, in repede sborare,
Cum cadu, se vescediescu florice si femei;

De nu te-ai coboritu neci cand josu la coline,
Cu peptulu plinu-plinutiu de emotiuni divine;
De cumva sér'a tu sub multu umbrosii tei,
Pe cand pe ceriu luciau suave stelisióre,
Cu mândr'a-ti n'ai gustatu placerea 'ncantatóre,
Ascunsi si siopotindu de si-ati fostu sengurei;

Si daca man'a ta n'a tremuratu vr'o 'n mana,
Si vórb'a „te iubescu“ — ce dulce te ingana,
Nu te-au inavutîtu cu magice sentîri;
De n'ai compatimitu chiar tronurile nalte,
Câ posiediendu amoru acele cauta alte:
Imperiu gloriosu, renume si mariri;

Si cand lumin'a ta incetu incetu se stinge,
Din negur'a cea grea Paris nu se destinge
Cu turnurile-i vechi, beserecile-i mari,
Si neci nenumierandu minutele trecute,
Ce nóptea te 'mpresoru de ilusiuni placute,
Si'n diori disparu de locu si pieru in trupe rari;

Si daca tu atunci cand totulu dormitéza,
Si dens'a fara grigi pe patulu ei viséza,
N'ai plansu ca si-unu copilu de suferinti'a ta,
Chiamandu d'o suta ori pe dens'a nóptea 'ntréga,
Crediendu câ d'o mai chiâmi, ea va sê se ivésca,
Pe mam'a-ti blastemandu. dorindu a espirá ;

De n'ai sentîtu neci candu, câ ochiulu de fecióra
Aprinse 'n ânim'a-ti o alta animióra,
De ce fusi incantatu, câ 'n ceriuri ai privitu,
Si pentru ea ce-a risu de chinulu teu celu mare
Morire-ai bucurosu in loculu de perdiare :
Neci cand nu ai iubitu, neci cand n'ai suferitu !

L o n g i n u .

105.

I.

Ce sgomotu surdu s'aude de-acolo din campia,
Ah! ce straluce-acolo ca sutele de sori — —
Din departare-apare ca-si-o padure via,
Padure care vine cu pasi ingrozitori ?!

E óstea multu voinica ce vine sê resbune
Pe unu dusmanu fatiarnicu alu tronului^r romanu;
Lucórea ca de sóre dau armele strabune,
Ce pórtá 'n brati potinte armat'a lui Traianu.

Vai tfe o! Dacia, resbun'a-'a fi amara,
Câ-ci pacea incheiata a frânt'o Decebalu;
Resbun'a va fi mare, dusmanii o sê péra,
Perí-vei o! Dacia, perí amaru, fatalu!

Armat'a cea romana s'apropia mai tare,
Dar scirea sprintenióra mai iute a venitu;
Si-umpluse tiér'a tóta de multa desperare,
Si-ajunse si 'n palata la regele vestitu.

Dar Decebalu dîsesse : Lasati de-o parte fric'a,
Invinge-vomu de siguru pe mandrulu imperatu !"
Câ-ci are gat'a planulu, misieli, si de nimica,
Si la Traianu indata unu solu a alergatu.

„Dacia cere pace, deci pentru convorbire
Tramiteti din ostime pe omulu mai fidelu !"
Ostimea 'ntréga-aude a solului vorbire :
„Longinu ni e acel'a, sê mérga dara elu !"

II.

La Daci intr'o inchisóre,
Josu, afundu,
Unde radiele de sóre
Nu patrundu,
Unde omulu pere
Dè-aerulu spurcatu :
Acqlo in fere
E Longinu bagatu.

Regele dacicu, omu tare
Blastematu,
In locu de-a se consultare,
L'a legatu ;
Si la Traianu éra
Vorba a tramisu :

„De nu mergi din tiéra,
Longinu e ucisu!“

Susu in curte-au voie buna
Ne 'ncetatu,
Cugeta câ de resbuna
Au scapatu. —
Sclavu 'n cugetare
Siede josu mereu,
Si pe-o pétra tare
Pléca capulu seu.

Câ-ci Traianu si óstea 'ntréga
Lu au dragu,
Deci se teme tare: „Daca
Se retragu!
Nu . . . nu voiu concede . . .
Rege mincinosu,
Nu-ti va mai succede
Planu-ti uriciosu!“

Nóptea-e négra, fara luna,
Fara stea,
Nori s'aduna, e furtuna,
Măre, grea

Tuna . . . in prinsóre,
Marele Longinu
Cade, apoi móre . . .
Móre de veninu.

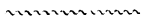
III.

Cand audu romanii insielarea mare,
Tóta óstea striga : crunta resbunare !
Apoi joru pe spade grósnicu juramentu :
Voru morí toti dacii, câti pe lume sunt !
Si ca nesce fulgeri, repede alérge,
Peste munte, apa si campi'a larga.
Tîne batali'a, pica mii de daci,
Ca-si de topóre crancenii copaci ;
Decebalu s'omóra, ér cei ce scapara,
Toti se stergu cu iute, fugu in alta tiéra.
Patri'a frumoasa góla o-au lasatu,
Si stramosii nostri tiér'a-au ocupatu.

IV.

Finitu-s'a batai'a, ce stérse o natiune,
Si pe Longinu cu pompa lu-dusera 'n mormentu ;
— Cum spune traditiunea — pe ósele strabune
Stramosii-aredicara unu sacru monumentu.

**Romani si romancutie, de veti amblá odata,
Colo'n Ardealu la Densusu, unu satu neinsemnatu;
Priviti cu pietate, beseric'a stricata;
Câ'ntr'ens'a e mormentulu fidelului barbatu ?**

Mod'a de acuma.

Multe lucruri curiose
Poti vedé necontenitu,
Datine ridiculóse,
Ce neci nu s'au pomenitu;
Dieu! prosti'a e cam multa,
Dar nu critisá, ci taci,
Câ neci draculu nu te-asculta . . .
Asta-e mod'a, ce sê faci?

Éca colo e unu june,
Indiestratu cu ochi buni, tari,
Inse pentr'acea si-pune
Pe nasu nesce ochilari;
Ochilarii-i strica fórte,
Dar' nu-i lapeda la draci,
Densulu e silitu sê-i póрте . . .
Asta-e mod'a, ce sê faci?

Ai nevésta, care-ti place,
Ea poftesce vr'unu vestmentu:
Daca vrei sê fiti in pace,
Sê nu-i spuni, câ bani nu sunt, —

Neci aceea, câ dens'a are,
Multe haine noue, taci,
Cumpera pe asceptare . . .
Asta-e mod'a, ce sê faci ?

Astadi, câte domnisióre,
Tóte vreu a escelá
In vr'o arta 'ncantatóre,
Ori posiedu talentu, ori ba.
Batu pianulu-fortè, canta,
Mai câ te-asurdiescu, dar taci.
Séu dî cumca te incanta,
Asta-e mod'a, ce sê faci ?

Adi in multe casi romane
Totu in alte limbi vorbescu,
Numai chiar a lor remane,
Ce de felu n'o folosescu ;
Pentru limb'a romanésca,
Trecù bab'a cu colaci :
Deci invétia cea . . . francésca,
Asta-e mod'a, ce sê faci ?

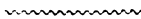
Catra ex-dieuu Vulcanu.

Innaltiate dómne, ce 'n Olimpu odata,
Ca-si dieu potinte, inca ai domnitu,
Pana ce intrig'a, ur'a blastemata
De pe tronu-ti falnicu te-a pefugaritu ;

Carele avusesi nobil'a chiamare,
Ca sê faci lui Joie fulgeru totmereu :
Ori pe unde te-affi pe pamentulu mare,
Asculta-o rogare de la neamulu teu.

Câ-ci mi-au spusu acuma multi glumeti in lume,
Câ sum neamu cu tine, dómne adoratú,
Pentru câ vedi bine, am acel'a-si nume,
Ce prin esistinti'a-ti l'ai eternisatu.

Fulgere fâ-mi, dómne, grigi s'omóra bine,
Fâ-mi o suta-o mía, multe-mi trebuiescu,
Si de vor fi gata, ada-le la mine,
Câ voiu sci eu apoi : unde sê tresnescu !

Serbatórea.

1477.

Sórele apune, sórele resare
Pe romani îi vede totu in lupta mare;
Si cu cari se lupta, ca-si nesce lei,
Sunt de-acel'a-si sange, de-o mama cu ei.

Radulu se lovesce cu Stefanu celu Mare,
Batali'a curge cu inversiunare,
Tunurile suna, armele vuiescu — —
Indura-te Dómnne, parinte cerescu !

Siendrea cu-o multíme móre, se infrange,
Câtu in ap'a Siretu curge numai sange;
Inse 'n urma 'nvinge spad'a lui Stefanu,
Moldovanulu bate, sfarma pe munteanu.

Dar Stefanu celu Mare siede cu tristétia,
Si nori grei s'aduna pe fruntea-i marétia;
Geme si suspina in chili'a sa,
Vinu boierii tiei, li vorbesce-asiá :

„Astadi óstea nóstra fuse 'nvingatóre,
Dar triumfulu, splendidu greusi-amaru me dóre;
Cá-ci adi spad'a nóstra frati a demicatu,
Ast'a nu e bine, ast'a e pecatu !

Decátu sê ucida frate pe-alu seu frate,
Dâmu mai bine mana de fratîetate ;
Mai bine 'n unire amendoi traimu,
Decátu far' unire cu toti sê perimu !“

„Dâmu mai bine mana de fratîetate !“
Suna cu 'nfocare budiele 'ncantate ;
Si la Radu 'ndata merge unu' argatu,
De-lu insciintiéza, câ ce s'a gatatu . . .

Sórele apune, sórele resare,
N'afra pe romanii totu in lupta mare ;
Dar' îi vede colo pe câmpu adunati,
Cum se 'nbratîsiédia, dulce, ca doi frati.

In locu de blastemuri, si de resbunare,
Sórele aude juramentulu mare :
„Péra toti aceia ce vor cutezá,
Sant'a-ne unire a o desbiná !“

Ostile pe-afara salta 'n esaltare,
Ér boierii 'n intru siedu la mésa mare ;

Colo 'n frunte-i Radulu ou fetiti'a sa,
Langa dens'a Stefanu, si vorbesce-asiá :

„Astadi noi avuramu mare serbatóre,
S'o finimu cu-o fapta multu stralucitóre;
Radule, te rogu eu, de m'ai ascultá,
Dâ-mi-o de socía pe Mari'a ta !“

„Sêtraiesca mirii!“ — striga toti de-odata,
Fetisiór'a bela rumenesce 'ndata ;
Éra Radulu Domnulu este invoitu . . .
Serbatórea mandra astfelu s'a finitu !

Scris'am carte . . .

Scris'am carte mandrei mele,
Câ me usucu, moru de gele,
Câ sum vescedu de suspine,
Sê se 'ndure dar de mine!

Si scrisórea mitutica
O legai de-o porumbica;
Porumbica mititea
Sbori la mandruliti'a mea!

Te cobóra 'n medi de nópte,
Cand visédia cu dulci siópte;
Spune-i câ esci dorulu meu,
Ce me arde totmereu.

Unu doru mare ce me face,
Ca sê n'am repausu, pace,
Unu doru mare ce casiuna,
Ca sê n'am o óra buna.

Cand resare mandrulu sóre,
Mintea-mi la ea stâ sê sbóre ;
Cand lugesce lun'a santa,
Eu o chiâmu cu siópta blanda.

Porumbica mitutica,
Róga-te de-a ta amica,
Sê te lase 'n cas'a sa,
Pe sinu a te leganá !

Si decumva te-a lasatu,
Si pe sinu te-ai desfetatu :
Sbóra iute ér la mine,
Sê traiescu odata bine !

Ér decumva dóra, dóra,
Nu te-'a lasá 'n chilióra :
Porumbica mititea
Nu rentórcce 'n tiér'a mea.

M'oiu rogá de Domnulu Tata,
Sê me faca frundia 'ndata ;
Apoi tómna voiú mai cere,
Cand frundiuti'a pere, pere.

Epistol'a mandrei mele.

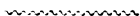
Sosi, sosi odata
Epistol'a oftata
De la mandruti'a mea !
O! dieule pré mare
De-asiu sci cu 'ncredintiare :
Ce este scrisu in ea ?!

Ce santa pietate
In anim'a-mi strabate
Privind'o esaltatu ;
Si fruntea mea-e palita,
Ér anim'a-mi palpita
Mai iute si 'nfocatu.

Cu mani tremuratóre
O tînu ca pe o flóre
Ce 'n dragalasiu-i sinu
Contîne miere dulce,
Ce 'n fericiri conduce,
Séu crancenulu veninu.

N'am linisce si pace,
Me temu a o desface, —
Curagiu nu m'è lipsí!
Si frangu scrisórea mica,
Dar tremuru totu de frica,
Si 'ncepu a o cetí.

O! anima incéta,
Si nu te frange 'ndata,
Ascépta sê cetescu!
Epistol'a contîne:
„Iosife eu pe tine
Din sufletu te iubescu!“

La unirea principatelor romane.

O! mama veduvita, doiós'a mea natiune,
Depune-ti doiulu negru, nu plange ne'ncetatu;
Trecutu-a tempulu gelei si-alu patimei strabune,
Si dupa nóptea lunga adi diorile-au crepatu!

Rabdatu-ai tu acuma destule tempuri grele,
Si fostu-ai tristaciósa de secolu ne'ncetatu;
Dar' uita adi trecutulu, acei ani plini de gele,
O! fii voiósa-odata, câ-ci patim'a 'ncetatu!

Ce dulce-e diu'a d'astadi, ce dulce, 'ncantatóre,
Si sórele celu splendidu straluce mai frumosu;
Par' câ natur'a 'ntréga serbéza-o serbatóre,
Si'n locu de ventu c'adie zefirulu gratíosu.

Ce mare-e diu'a d'astadi, dî binecuventata,
Unu visu ce ne'ncantase e adi realizatu;
Analele voru spune nepotilor odata,
Câ 'n asta dî stramosii fratiesce mani au datu.

Placuta este diu'a la celu ce este june,
Viéti'a cand ni 'ntinde : placeri, surisuri, flori;
Traindu fara de cugetu si impletindu cunune,
Cand n'avemu dfile-amare, ci numai serbatori;

Placuta este diu'a la celu din inchisóre,
Cand lapeda catusi'a in care-a suferitu;
Cand gusta libertate si vede éra sóre
Si suge 'ntâi'a-óra din aerulu iubitu :

Dar' multu e mai placuta, cand doue june fi'ntie,
Al caror sinu palpita de unu amoru fratiescu ;
Dupa-o dorere lunga si multe suferintie,
Suavu se'mbratioséza si 'n veci se intrunescu.

Fiintie iubitóre : Moldova, Romania,
Ce 'n ásta dî frumosa Unirea o serbati ;
In scump'a-vi placere si 'n marea bucuria,
Aducetî-v'a minte de fratii departati !

O ! voi gustati acuma o fericire mare,
Dorinti'a cea mai santa acuma s'a 'nplinitu ;
Mihaiu, Stefanu si Mircea cu dulce 'ndestulare
Se uita josu din ceriuri la popululu unitu.

Ferice de acel'a ce póte fi de fatia,
Si ochii lui maréti'a serbare o privescu ;

Si-aude juramentulu : „pe mórte si viétia,“
Ce-lu jura milióne cu-unu cugetu barbatescu.

Vediendu pe domnitoriulu pe-unu armasariu calare,
Stindardele strabune in aeru fluturandu,
Pe fetiele-ardietóre de bucuri'a mare,
Si tunurile multe ce tuna cand d'in cand.

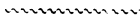
Ferice de acel'a . . . dar' noi suntemu departe,
Departe, ca de sóre pamentu 'ntunecatu ;
In ast'a serbatóre noi n'avemu neci o parte,
Câ-ci sórtea cea fatala de voi ne-a departatu.

Ah! ce dîseiu, departe? . . . acésta n'am dîsu bine,
O! noi suntemu açolo in giurulu vostu iubitu;
Candu falfaie stindardulu de venturile line,
Sê sciti c'atunci acel'a d'alu nostu spirtu s'a clatitu.

Ce mare-e diu'a d'astadi, dî binecuventata,
Unu visu ce ne 'ncantase e adi realizatu:
Analele voru spune nepotîlor odata,
Câ 'n asta dî stramosii fratiesce mani au datu.

Resune dara hor'a in satu si in cetate,
La Dunare, la Muresiu si Oltu necontenitu ;
La dântiu copii, copile in case si 'n palate,
Câ-ci diu'a multu dorita odata a venitu!

**Si voi soróre mandre : Moldova, Romania,
Ce 'n asta dî frumósa Unirea o serbati ;
In scump'a-vi placere si'n marea bucuría,
Aduceti- v'a minte de fratii departati !!**

Poesi'a la sate.

Sum aici in Let'a Mare,
Beu din ap'a Letei, dar'
Ori si câta incercare
Sê facu versuri, e 'nsedaru;
Câ-ci de cumva prindu a scrie
Vre o mica poesía,
Cauta sê 'ntrerupu de locu,
Câ-ci de locu nu am norocu . . .
Lapedu pén'a de mania,
Nu potu scrie poesía!

Cand asiu stá sê scriu mai bine,
Si-am idei d'a le lucrá,
Ce nepaste-atunce vine
Unu fecioru ce-mi dîce-asiá :
„Domnisorule, poftesce,
Ca sê dâmu la porci malaiu!“
Mergu si cand re'tornu, firesce,
Nu mai scíu ce planisaiu.
Lapedu pén'a de mania,
Nu potu scrie poesía.

Cand usiór'a fantasía
Mi aréta-unu ceriu placutu,
Si ieu pén'a de a scrie
Tote câte am vediutu :
Unu vitielu ce e prin curte,
Vine ca sê-mi faca curte,
Si mi-o spune baunandu,
Cumca densulu e flamendu.
Lapedu pén'a de mania,
Nu potu scrie poesía.

Si cand ér me punu la mésa,
Si a scrie incepui :
Éc'o closca vine 'n casa
Cu vr'o douedieci de pui,
Si-mi facu sgomotu fórte mare,
Apoi cand voiescu sê-i scotu,
Closc'a chiar pe mésa sare,
Vérsa tint'a mea de totu.
Lapedu pén'a de mania,
Nu potu scrie poesía !

Ce ni mai lipsesc ? . .

Unulu si-altulu mi-totu spune,
Si-o cetescu necontenitu,
Câ iubit'a mea natiune
Câtu de multu a propasîtu ;
In cestiunea-acésta mare
Eu nu dau votu separatu,
Ci afirmu cu 'ncredintiare :
Dieu multu amu inaintatu !
 Si-am cuvinte sê 'ntarescu,
 Câ putîne ni lipsescu !

Adi avemu noi o multîme
De barbati avuti de totu,
Cari pentru ideii sublime
Fôrte multe, tôte potu.
Inse din acésta céta
De putîni mai potu sê spunu,
Ca sê fie datu vr'odata
Pentru-atare scopu comunu.
 Mecenati ni trebuiescu,
 Numai densii ni lipsescu.

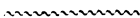
Pe la sate 'n ori ce parte,
Pré multi tîneri sunt acum,
Carii vreu sê 'nvetie carte,
Inse nu potu neci de cum ;
Câ la tiéra, 'n multe sate —
Se 'ntielege romanesci —
Scóle nu-su infintiate,
Dieu de felu nu mai gasesci.
 Scóle ni mai trebuiescu,
 Numai aste ni lipsescu !

Ce frumósa 'naintare,
Ce progresu facuramu noi,
Adi avemu unu numeru mare,
De poeti, de carti si foi ;
Art'a bela infloresce,
Si-luà unu mandru sboru, —
Si putînu ni mai lipsesce :
Publiculu celu cetitoriu.
 Cetitori ni trebuiescu,
 Numai ei ni mai lipsescu.

Amu ajunsu acuma dara,
Ce Romanulu totu oftá,
Ca sê aiba-aici in tiéra
Amploiati din gintea sa ;

Câ-ci avemu prin comitate
Amploiati chiar din poporu . . .
Inse nu au libertate
Ca sê scria 'n limb'a lor.
Limb'a ni mai trebuiesce,
Numai asta ni lipsesce.

Si ca sê finescu de graba,
Numai un'a vi mai spunu :
Câ avemu totu ce ni tréba,
Totu ce-e mandru si e bunu ;
Amu traí noi fericesce,
Amu avé unu venitoriu,
Numai un'a ni lipsesce :
Intrunirea toturor
Aste ni mai trebuiescu,
Numai aste ni lipsescu !

O séra in gradina.

Erá o séra lina,
Si lun'a straluciá,
Siediui in o gradina
Cu mandruliti'a mea ;
Unu pomu tufosu si mare
Ne-acoperiá pe noi,
Si 'n dulce desfetare
Vorbiamu, sioptiamu vioi.

In man'a-mi dalba-i mana
Ca frundi'a tremurá,
Ér capu-i ca de dîna
Pe sinu-mi se culcá ;
Guriti'a-i rapitóre
Sioptiá incetisioru
O vórba 'ncantatóre :
Amoru, amoru, amoru !

Natur'a fuse muta,
Nimicu nr se clatiá ;

Ci par'c'ar fi sciuta
Ce-mi dîse mandr'a mea, —
Câ-ci frundiele subtîre
Indata ce-au vediutu
A nôstra fericire,
Aplaudau placutu.

Atunce par' câ 'ndata
Si ceriulu s'a deschisu,
Cu anima 'ncantata
Privii susu in Elisu;
Vediui ce desfetare
Au angerii in raiu,
Dar ca si-a mea de mare
Acolo nu aflaiu.

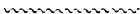
Daca stau in . . .

Daca stau in cugetare,
Câ 'n acésta lume mare,
Ce e mai farmecatoriu ?
Eu mi-aduc a minte 'ndata
De guriti'a ta 'nfocata
Angeru dulce 'ncantatoriu !

Sê me 'ntrebe ori si care,
Câ ce e in lumea mare
Mai melodiosu, cerescu ?
I-asiu raspunde si i-asiu spune :
Tonulu mandrei mele june,
Cand mi-dîce : Te iubescu !

De-ar fi vórba ori si unde,
Cumca ce te mai patrunde,
Ce-e mai dulce-aice josu ?
Eu asiu dîce, lele draga,
Câ-e mai dulce 'n lumea larga
Sarutatulu teu focusu !

Si sê cugetu cumca óre,
Pe pamentu si pe sub sóre
 Ce am eu mai scumpu odoru?
De-asíu traí unu secolu mare
Totu la tine-asíu cugetare,
 Angeru dulce 'ncantatoriu!

Ascépta, rogu-te . . .

Ascépta, rogu-te pré tare
Ascépta cocieriu placutu ;
Te rogu sê aibi tu indurare,
Ascépta inca unu minutu

O ! lasa steie 'n locu caruti'a,
Mai rabda inca, nu maná :
Ca sê-mi mai potu vedé mandruti'a.
Ce este in caruti'a ta.

Sê mai potu stringe inc' odata
Manutiele-i de incantatu ;
De pe guriti'a-i rourata
Sê potu furá unu sarutatu.

O ! lasa-me sê-i mai potu dîce,
Câ o iubescu, câ o adoru,
Si fara dens'a-su neforice,
Câ pentru ea traiescu si moru ! . . .

Dar cocieriulu nu m' asculta
Si biciu-i suna pré cumplitu,
Ce tirania cruda, multa ! . . .
Caruti'a éca a . . . pornitu.

Me uitu dupa caruti'a scumpa,
Ce duce angerelulu meu ;
Ér ânim'a-mi stâ sê se rumpa,
Si plangu amaru si plangu mereu.

Me uitu si stau in cugetare,
Doiosu me cugetu la acea,
Câ neci chiar stanc'a nu-e mai tare
Decâtu ânimior'a mea ;

Câ-ci fulgerulu din ceriu demica.
Sdrobesce stanc'a cea din noru,
Dar ânim'a-mi nu o despica
Neci fulgerulu dorerilor.

Rendunic'a

Rendunic'a mütatóre
A sboratu din tiér'a mea ;
Anim'a mea multu me dóre,
Câ-ci te lasu o floricea.

Rendunic'a 'n alta tiéra
Totu ferice va traí,
Va gasí o primavéra
Mandra, verde ca si-ací.

Inse eu lelitia juna,
Tóta lumea de-asiu amblá :
Mitutica, dulce, buna
Ca si tine n' asiu aflá !

Don Ramiro.

(De H. Heine.)

Donna Clara! Donna Clara!
De multi ani cu focu iubita!
Ai decisu a mea stricare,
Si-ai decisu fara 'ndurare.

„Donna Clara! Donna Clara!
Dulce-e totusi darulu vietiei!
Inse colo josu e grósnicu,
In mormentulu tristu si rece.

„Donna Clara! Búcura-te,
Câ-ci Fernando te va duce
Mane la altariu ca mire, —
Invitá-me-vei la nunta ?“

„„Don Ramiro! Don Ramiro!
Vórbele-ti m'atingu mai aspru,
Ca ursit'a ne'ndurata,
Care-si bate jocu de mine.

„„Don Ramiro ! Don Ramiro !
Las' tristéti'a 'ntunecósa ;
Multe fete sunt in lume,
Domnedieu ne despartiesce.

„„Don Ramiro, ce eroicu
Invisesi atâti'a Mauri,
Adi invinge-te pe tine,
Vina mane l'a mea nunta.““

„Donna Clara ! Donna Clara !
Da, me juru, 'da, câ voiú merge!
Vreu sê jocu cu tine'n hora ; —
Nópte buna, mane-'oiu merge.“

„„Nópte buna!““ — Si ferést'a
Se inchise. Josu Ramiro
Impetritu stá in suspine ;
P'urma disparú in nópte. —

P'urma dupa multe lupte
Nóptea inca cede d'flei ;
Ca si-o p'istritia gradina,
Zaco Toledo intinsa.

Case spléndide, palatie
Stralucescu maretiu de sóre :

Si cupólele innalte
Luminéza, par' câ-su d'auru.

Bêzeindu, ca roiu d'albine,
Suna clopotulu solemne,
Ér' cantarea svavu se'naltia
D'in besericele píe.

Inse colo, éca! éca!
La capel'a d'in piatia,
Curge pistriti'a multîme,
Undulandu in imbuldiéla.

Cavaleri, femei brilante,
Sierbi curteni serbatoresce,
Clopotele suna mandru,
Si-apoi murmura organe.

Dar' c'onóre 'ncungiurata,
Merge'n medi-loculu multîmei
Splendid'a parechia juna
Donn'a Clara, Don Fernando.

Popululu mereu se trage
La palatiulu lui Fernando;
Si-acolo se 'ncepe nunt'a,
Splendidu, dupa mod'a vechia.

Jocu cavalerescu si table
Se inschimba intr' aplause; —
Órele curgu cu iutiéla,
Pana 'n urma se 'nnoptéza.

Óspetii nuntasi s'aduna
Pentru jocu cu toti in sala;
Si vestmintele pompóse
Stralucescu multu de lumine.

Susu pe scaune 'naltiate
Siede mire si mirésa,
Donn'a Clara, Don Fernando,
Si inschimba vorbe svave.

Si multîmea stralucita
Unduléza prin salóne,
Dobele larmóse suna,
Si trompetele resuna.

„Inse dóm'n'a mea, de ce e
Cautatur'a-ti atientita
Ne 'nsetatu spre anghiulu salei ?“
Mirele uimitu intréba.

„„Nu vedi colo, Don Fernando
Pe unu omu in palii negru ?““

Mirele suride dulce :
„Ah ! aceea-e numai umbra.“

Inse umbr'a vine-aprópe,
Si erá unu omu in paliu ;
Clara vede câ-e Ramiro,
Si-lu saluta rumenita.

Joculu se 'ncepù acuma,
Jocausii joca sprîntenu,
Cerculandu in valsu selbatecu ;
Tremura si pavimentulu.

„„Cu placere jocu cu tine,
Don Ramiro, inse totusi
N'ar fi trebuitu sê vini tu'n
Paliu negru ca si nóptea.“

Ér' Ramiro cauta aspru
Si petrundietoriu la mandr'a-i,
Si imbratîsiand'o dîce :
„Tu mi-ai spusu sê vinu aice !“

Si-amendoi s'aventa 'ndata
In multîmea cea confusa ;
Dobele larmóse suna,
Si trompetele resuna.

„„Fati'a ta e ca si néu'a!““
Siópte Clara 'ncetu, cu frica,
„Tu mi-ai spusu sê vinu aice!“
Dîce Ramiro sinistru.

Si splendórea de lumine
Stralucesce spre multîme;
Dobele larmóse suna,
Si trompetele resuna :

„„Manile-ti sunt reci ca ghiati'a!““
Siópte Clara 'nflorata.
„Tu mi-ai spusu sê vinu aice!“
Si se'ntorcu totu mai departe.

„„O! dâ-mi pace! Don Ramiro!
Amirósa-a mortu suflarea-ti!““
Éra vorbele sinistre :
„Tu mi-ai spusu sê vinu aice!“

Pavimentulu se 'nferbinta,
Lautele vioiu resuna ;
Ca si-unu jocu nebunu de dîne,
Tóte se intorcu in sala.

„„O! dâ-mi pace! Don Ramiro!““
S'aude in tumultulu mare,

Don Ramiro ér' respunde :
„Tu mi-ai spusu sê vinu aice !“

„„Du-te 'n scirea Domnului dar !““
Clara striga cu tonu tare,
Si-abié dîse-aceste vórbe,
Candu Ramiro si despare.

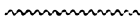
Clar'a 'ntiepeni ca mórta,
Nópte rece o 'mpresóra ;
Lesînarea-i causase
Visiunea 'ntunecósa.

Somnulu celu norosu i trece,
P'urma genele-si deschide ;
Inse ochisiorii-i mandri
Se inchidu ér' de uimire.

Câ-ci de candu se'ncinse joculu,
Neci câ se miscà d'in locu-i,
Ci totu siede langa mire,
Carele 'ngrigitu o róga :

„Dî, de ce s'albesce fati'a-ti ?
Si de ce-su sinistri ochi-ti ? —“
„Dar' Ramiro ? — —““ gangavesce,
Si fiori prindu limb'a Clarei.

Dar' cu frunte incretîta,
Mirele 'ngrigitu i spune:
„Dómna, n'ai tu neci o frica, —
Adi l'amédi morì Ramiro.“

Prinsonieriulu Romanu.

1461.

Colo 'n lunc'a verde a Focsianilor,
Unde Tiepesiu Voda celu ingrozitoriu
Demicase turcii pana 'n dî cu sóre,
Multi Romani fusese dusi in grea prinsóre.

Mehemed Vizirulu p'unu prinsonieriu
Lu-intréba mandru, ca pe unu boieriu :
„Spune-mi, câtu de multa-e óstea romanésca,
Unde e mai slaba, ca sê se ostésca ?
Rogu-te, a-mi spune, te-'oiu fericitá,
Vei fi éra liberu, mergi la óstea ta !“

„Eu aceste tóte sciu-le pré bine,
— Díce Romanasiulu — inse pentru tine
Eu nu sciu nimica !““

Mehemed turbatu :

„Cane fâra lege, ce ai cutediatu ? !
Spune-mi-o câ-ci altufelu, séu te tragu in tiépa,
Séu te taiu cu spad'a in bucâti de graba !“

„„Trage-me in tiépa, taia-me sê moriu,
Inse nu-ti voiu vinde tiér'a mosîlor!““

Mehemed demanda, gâdea se ivesce,
Si prinsonieriulu móre barbatesce.

É r n 'a.

Sufla, ninge, 'nghiatia tare,
Frigu'-e de nesuferitu ;
Fericitu de celu-ce are
Lemne multe de 'ncaldîtu.
Eu n'am lemne, neci parale,
Pentru câ-su unu sarantocu ;
Ce viétia mai fatale,
Óre ce sê punu pe focu ?

Câti romani sunt ca-si mine,
Cari de érná mai câ moru ;
Cari in vaiuri si suspine
Si-innecu necasulu lor !
Dar' copii ai gintei mele
Voi nu desperati de locu,
Câ-ci avemu noi multe-cele
Ce sê lapedâmu in focu.

O gramada de harthía,
Pe ce-e scrisu, nenimicitu :
Ca sê gememu in sclavia
Ca eloti necontenitu ;
Unde-e scrisu cu nedreptate,
Câ romanu'-e dobitocu :
„Aprobate, Compilate“ . . .
Haid' sê dâmu cu ele 'n focu !

Câte scripte-asupritóre,
Cari de secolu ni oprescu
Limb'a dulce, 'ncantatóre,
Cestu clenodiu stramosiesu ;
Cari pretindu si-acum sê fia
Si 'n beserici sante locu
Pentru grea suprematîa . . .
Haid' sê dâmu cu ele 'n focu !

Fratiloru din departare,
Cei dincolo de Carpati,
Nu vedeti voi câtu de tare
Gemu tieranii subjugati ?
Clac'a 'n Europ'a larga
Numai la voi are locu ;
Dati si voi ca sê se stérgea,
Dati cu legea cea in focu !

Daca fara d'amanare,
Noi cu tóte-amu face-asiá :
Fire-ar focu atâtu de mare,
Câtu si iadulu s'ar mirá.
Deci copii ai gintei mele.
Sê nu desperati de locu,
Câ-ci avemu noi multe-cele
Ce sê lapedâmu in focu !

Odata si acuma.

Daca cumva 'n óre line
Cugetu câte-am mai doritu,
Dieu atunci usioru mi-vine
Ca sê rîdu necontenitu,
Câ-ci doritu-am verdi-uscate,
Dar' remasei ori si cand
Totu cu budiele umflate,
Totu dorindu si suspinandu.

Intre altele odata
Eu doriaam sê fiu avutu ;
(Cumca-e stare minunata,
Este lucru cunoscutu !)
Dar' fiindu câ, din templare,
Ceriulu nu m'a ascultat,
Eu portasem ura mare
Pentru statulu laudatu.

Dupa-acea pentru-o fetitia
Palpitá anim'a mea,
Si de pe a ei guritia
Sarutatu focosu doriá;
Si asiu fi mersu dî si nópte,
De amórea ei patrunsu,
Numai s'audu a ei siópte . . .
(Asta una o-am ajunsu !

Si doriám eu de la sórte
Unu amicu adeveratu ;
Me tîneam ferice fórte,
De s'ar fi realizatu !
Fostu-a, de siguru potu spune,
Si-acea candu odata-am dîsu :
C'asiu morí pentru natiune ! . .
(Adi ce lucru demnu de risu !)

Da 'nca 'n versurile mele,
Dómne ! ce n'am mai doritu ;
Har' celui de peste stele,
Cumca nu s'a implinitu !
Am doritu sê fiu o stanca,
Rendunica, roua, noru . . .
Si ce sciu eu ce nu inca ! . .
Frundia verde . . . ca sê moru !

Amu doritu! . . dar' asta-data,
Eu de aceste nu dorescu,
Nu averi, amicu séu féta,
Sê fiu roua, noru cerescu!
N'am dorintia-atâtu de nalta,
Eu de-aceste nu mai ceru :
Numai o chilia calda,
Câ-ci e frigu de stau sê pieru!

Tîni tu minte . . .

Tîni tu minte, fetisióra,
De momentulu multu frumosu,
Cand noi doi in gradinióra
Ne primblamu in susu si 'n josu?
Floricele mitutele
Surideau acolo 'n sîru;
Tu-mi rupsesi vr'o trei din ele,
Sê le tînu de suveniru.
Tóte ne 'nsuflau iubire,
Anim'a 'n noi palpitá:
Ce momentu de fericire,
Ah! eu nu-lu voiu mai uitá!

Tîni tu minte, lele draga,
De momentulu plinu de doru:
Paseric'a de p'o crénga
Intoná incantatoriu.
Porumbic'a argintîa
Se lasá pe bratiulu teu,

Si cu multa bucuria
Pare câ-ti sioptiá mereu.
Zefirelulu celu subtîre
Ne'mbetá cu siópt'a sa;
Noi sioptiramu de iubire . . .
Ah! eu nu-lu voiú mai uitá!

Tîni tu minte, porumbica,
De momentulu dragalasiu:
Eu tîneam manuti'a-ti mica,
Cand tu par' câ tremurasi.
Crenguric'a 'nflorilata
S' aplecá mereu in josu,
Ca sê 'nbratîsiedie-odata
Trupusioru-ti gratîosu.
Sórele cu radie line
Se jocá cu fati'a ta, —
Eu te 'nbratîsiam pe tine . . .
Ah! eu nu-lu voiú mai uitá!

Tîni tu minte, florióra,
De momentulu neuitatu:
Anima pe animióra
Palpitá multu infocatu.
Albinuti'a in parere,
Câ tu esci o floricea:

Cumca sê culéga miere —
P'a ta budia s' asiediá.
Mama-ta erá 'n cetate,
Sarutai guriti'a ta . . .
Ce momentu de voluptate,
Ah! eu nu-lu voiu mai uitá!

Eu ti-am scrisu . . .

Eu ti-am scrisu o poesióra
Despre chipulu teu placutu,
Ér tu dalba lelisióra
O cununa mi-ai facutu,
Si dîcandu câ se cuvine
Asta cantaretilor,
O pusesi pe capu la mine,
Suridiendu incantatoriu.

Lelisióra 'ncantatóre,
Lasa-te de 'ncununatu,
Ci — de vreî sê-mi faci onóre —
Dâ-mi unu dulce sarutatu;
Câ-ci o dulce sarutare
De pe gurisiór'a ta,
Câte flori in lumeamare, —
Pentru tóte nu o-asii da!

Cand te-am vediutu . . .

Cand te-am vediutu pe tine lelitia 'ntâia-si data,
Mi-aducu aminte bine, câ frundiele cadea ;
Atunci erá p' afara o tómná innorata,
Dar svava primavéra in ânimior'a mea.

Acum e véra lina si sórele straluce,
Dar ânim'a mea-e plina de érna rece, grea ;
Sum vescedu de 'nristare, tu bela dîna dulce,
Câ-ci esci departe tare, tu primavér'a mea !

Umbrei lui Nicolau Dunca.

O! sbóra cantecu dulce, pe aripi de zefire,
Te du prin mări si tiere, la tiermulu departatu;
Si-acolo 'n vaisiór'a de trist'a suvenire,
Depune-i pe mormentulu unu dulce sarutatu!
Stropesce-acea tierina cu blanda lacrimare,
Si dî celui ce dórme acolo somnulu mare,
Câ de si e departe, dar' noi nu l'amu uitatu! . .

Ursit'a cea fatala, tiran'a cea mai cruda,
L'a smulsu cand demanéti'a abié câ i-a surisu;
Abié gustasi, o! june, placeri din a ta truda,
Si éca alu teu sóre apuse in abisu! . .
Ah! astfelu este sórtea, tirana 'nsielátore,
Nimica e statornicu aice pe sub sóre,
Si ins'a-si fericirea e unu poeticu visu!

Tu n'ajunsesi momentulu, cand va se 'nplinésca
Dorinti'a ta ferbinte, ce o dorimu noi toti:
Ca patri'a-ti sê scape de cét'a diavolésca,
Ce-o sugu ca lipítore, de greci fanarioti;

Si cand romanulu falnicu tiené-va. o resbuna,
Amara, cum fusese si patim'a strabuna,
Taindu fara crutiare pe sacrilegii hoti.

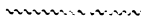
Nu vei audî acuma a trimbitiei resunetu,
Ce va tradî la viétia pe-unu populu stramosiescu;
Si cand natiunea 'ntréga va arde de unu cugetu,
Fiindu scrisu pe stindardulu „multi tóte cucerescu!“
Nu vei suride atunce, candu toti in libertate,
Serbá-vomu triumfarea ideei minunate.
De care se 'nferbinta totu peptulu romanescu. . . .

Ardiendu de libertate, tu n'asceptasi sê sune
Semnalulu fulgerante in tierisiór'a ta;
Lasasi pe mama, sora si vetrele strabune,
Cursesi in departare, ca sê te poti luptá.
Si aretasi la lume cu fapta lucitóre,
Câ si romanulu scie in lupta ca sê móre,
De cere libertatea si tierisiór'a sa! . . .

Voi juni romani sê-mi spuneti, de póte ca sê fia
Mai gloriósa móрте, decâtu cum fu a lui:
Stingandu-se viéti'a-i, departe 'n batalia,
Pe campulu libertátii, in mediulu focului.
Zefirulu aducandu-i pe aripele sale,
Resunulu óstei sale, alu óstei triumfale,
Vediend dar' câ nu se 'ntempla in dar caderea lui?! . .

Se stinse-a ta viétiá, o june fára frica,
Dar memori'a-ti scumpa traí-va ne 'nchetatu ;
Campíele Italiei si tener'a-America,
Vorbí-voru totdeauna'a de faptu-ti minunatu.
Vulturnu si Virginía, Eroulu celu mai mare,
Amicii de pe-acolo, si noi in departare
Te vomu numí cu fala, si nu vei fi uitatu.

Nu plange dar, o mama, ce esti in departare,
Tu sora iubitóre neci tu nu lacremá ;
Ci stergeti ochii vostri de lacremile-amare,
Mandrití-ve mai bine câ Nicolau erá :
Ce aretà la lume cu fapta lucitóre,
Câ si romanulu scie in lupta ca sê móre,
De cere libertatea si tierisiór'a sa !

1. Aprilu.

Câti ciocoi in lumea mare,
Câti insielatori spurcati,
Câti traiti din simulare,
Cu toti sê ve bucurati ;
A sositu, vedeti, odata,
Dîu'a cea de multu oftata,
A sositu alu vostu asilu ;
Astadi sunt indatinate
Multe lucruri cam ciudate,
Câ-ci adi e antâiu Aprilu !

Voi avuti cu punge pline,
Adi la bietulu cersîtoriu,
Ce la usi'a vóstra vine,
Ca sê céra ajutoriu, —
Poteti dîce, câ vi-e mila,
(Ca tîganului de pila,)

Dar pamentulu nu-e fertilu,
Nu poteti dar usiorare . . .
Trece si-o minciuna mare,
Câ-ci adi e antâiu Aprilu !

Voi ciocoi din adunare,
Adi poteti sê totu strigati,
Câ a patriei salvare
Este ceea ce oftati ;
Dîceti cumca pentru tiéra
Ati rabdatu robía-amara,
Si ati fostu chiar in esilu ;
Voroviti de libertate,
Fatiaririle-su iertate,
Câ-ci adi e antâiu Aprilu ;

Inimicii gintei mele,
Carturari straini, solviti,
Ce ca nesce babe rele,
Ne 'ncetatu ne totu huliti :
Scrieti fara d'abtînere
Totu ce ânim'a vi cere,
Si vi pare câ-e utilu ;
Scrieti câte verdi-uscate,
Adi prostiile-su iertate,
Câ-ci adi e antâiu Aprilu !

Cetitorii cei ce dóra
Inca n'aru fi observatu
La acésta poesióra
Numele meu subsemnatu,
Si erau de opiniune,
D'a cêti idei mai bune
In dragutiulu meu copilu :
Faca bine, ierte mie,
Pentr' acésta jocaría,
Câ-ci adi e antâiu Aprilu !

~~~~~

Noru ce vini . . .

Noru ce vini de catra munte,
Josu la vale, langa punte,
Intr'o casa mitutea,
N'ai vediutu pe mandr'a mea ?

Zefirelu cu siópta lina,
N'ai vediutu tu in gradina
Pe o dalba floricea,
N'ai vediutu pe mandr'a mea ?

Porumbica frumosîca,
Multu fidela, mitutica,
Spune-mi-o dar tu acea ;
N'ai vediutu pe mandr'a mea ?

Si tu sóre, mandre sóre,
Ce cu radie lucitóre
Tóte-cele poti vedé,
N'ai vediutu pe mandr'a mea ?

Câtu-e dîuliti'a lunga,
Dorulu mandrei me alunga,
Si 'ndesiertu intrebu de ea,
N'a vediutu pe mandr'a mea.

Ce si 'ntrebu eu aste óre ?
Noru, zefiru, pormbu si sóre
Daca o poteau vedé,
Remaneau la mandr'a mea !

Primavér'a.

In natura-e primavéra,
Campurile-au inverdîtu;
Inse eu nu mergu afara
Sê vedu campulu infloritu.

Ce sê facu acolo óre,
Ce sê cautu intre flori?
Primavér'a mandrulu sóre,
Le-am vediutu de multe ori!

Si de-asiu merge 'n campu afara,
Asiu vedé eu totmereu,
Cátu-e viéti'a mea d'amara,
Cátu de neferice-su eu.

Câ-ci acolo tóte-cele,
Tóte 'nnóta in amoru, —
Ér eu vescediescu de gele,
Si eu me topescu de doru.

Asiu vedé albin'a mica
Cum mai fura-unu sarutatu
La o dalba florica,
Ce-o iubescu infocatu.

Si suave pasarele
Ce cu dulce se iubescu,
Si nu sciu nimicu de gele,
Neci de chinulu pamentescu.

Asiu vedé cum mandrulu sóre
Si-tramite radi'a josu,
Sê dé rouei tenerióre
Unu sarutu multu gratfosu.

Astfelu josu si 'n innaltîme
Asiu vedé amoru, amoru,
Si câ nu-i opresce nime
In curatu amorulu lor.

Singuru asiu fi numai care
Suferu, suferu ne 'ncetatu,
Câ-ci leliti'a 'n departare
Póte câ m'a si uitatu !

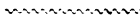
Tóte au finitu . . .

Tóte au finitu odata,
Si nu tînu necontenitu :
Deci dorerea-mi incarnata
Va avé si ea finitu.

Érn'a cruda si amara
Inca trece de la noi,
Vine dalb'a primavéra
Cu surisulu seu vioiu.

Si crestinulu care-aice
A avutu unu traiu amaru,
Dincolo va fi ferice,
Se va 'npresorá de daru.

Nu va fi dar totu amara
Si totu trista viéti'a mea,
Ci voiu fi ferice éra,
Cand, lelitia, te-'oiu vedé!

Spiritulu negutiatorescu.

Ori si cine ce vorbesce,
Dar' me credeti nu mintiescu,
Cumca 'n lume predomnesce
Spíritu negutiatorescu !
Lumea este unu târgu mare,
Omenii-su negutiatori,
Ce-si ducu marf'a spre vendiare
Celor mai buni solvitori.
Dieu, me credeti, nu glumescu,
Toti se negutiatorescu.

Sunt esemple 'n istoría,
Câ barbatii cei mai rari,
Cari atâtu in batalia,
Câtu si 'n pace fura mari, —
Ómeni carora natiunea
Se 'nchiná ca la idoli,
Si-au vendutu reputatiunea
Pentru galbeni lucitori.
Dieu, me credeti, nu glumescu,
Toti se negutiatorescu.

Au n'avemu noi ocașiune,
Sê vedemu adese ori,
Cum se vendu si posturi bune
Pentru nesce banisiori? . . .
Fâr' acestia, mei fartate,
Nu ajungi neci de juratu,
Neci de 'nvetiatoriu la sate,
De si esci aptu si 'nvetiatu.
Câ-ci me credeti, nu glumescu,
Toti se negutiatorescu,

Séu cercati voi prin cetate,
Si cercati in ori ce satu,
Câ 'n colibe si 'n palate
Veti aflá neincetatu :
Cumca multe lelisióre,
Angerasi de cei profani,
Vendu amórea trecatóre
Ori si carui omu cu bani.
Dieu, me credeti, nu glumescu,
Toti se negutiatorescu.

Apoi scie lumea mare,
Câ-su poeti si literati,
Ce-su tramisi de mangaiare
Pentru populi subjugati;

Dar' vendura lir'a santa
Pentru nesce posturî mari,
Si-astadi densii scriu si canta
Ne 'nchetatu la adversari.

Câ-ci me credeti, nu glumescu,
Toti se negutiatorescu.

Dar' de-asiu vré sê 'nsîru eu tóte,
Câte vedu in tiér'a mea :
Viersulu meu atunce, póte,
Fine nu ar mai avé;
Deci dê-ajunsu atâtu-acuma,
Si de satiratu me lasu,
Câ-ci me temu nu cumva glum'a,
Sê-mi plesnéscă peste nasu.

Dar' me credeti, nu glumescu,
Toti se negutiatorescu !

Eliberarea tieranilor din Romani'a.

Strabuna Romania, pamentu de barbatia,
Mormentulu santu atator eroi incununati;
Iubita tierisióra : Salute astadi tfe!
Salute astadi voua, tierani eliberati!

Luciti, luciti in ochii-mi, o! lacrimi'nfocate!
Luciti margele dalbe! Sunteti d'unu mare pretiu;
Sunteti prevestitoare de sant'a libertate,
De marea prosperarea, d'unu venitoriu maretu.

O! plans'am eu adesea, iubita, scumpa tiéra,
Vediendu, câ gemi de secolu amaru necontenitu;
Cand órdele varvare cumplitu te subjugara,
Si numele teu falnicu erá batjocoritu.

Am plansu, candu cei venetici in locurile tale,
La carii senu-ti dede viétia, nutrementu,
Chiar densii se'ncercara prin moduri infernale,
Ca sê-ti rapésca viéti'a si totu ce ai tu santu.

O! plans'am eu adesea torentu de lacrimile,
Vediendu câ misieli'a triumfa ne'ncetatu ;
Dar pan'acum versat'am totu lacrima de gele,
Si lacrima ca astadi neci cand nu am versatu !

E dreptu ? nu e visare ? s'a implinitu odata
Dorinti'a multu sublime, ce-atât'a amu doritu ?
Si stersu-s'a acum'a sclavi'a blastemata ?
Sfarmatu-s'a in fine si jugulu celu cumplitu ?

Darmatu-s'a odata sistem'a diavolésca,
Ce impartîse tiér'a in domni si in eloti ?
De astadi innainte voru sê vietiéuiesca
Egali naintea legii si fi-voru liberi toti ?

Tieranii 'n a lor tiéra, in dulcea Romania,
In tiér'a pentru care ei sangele-au versatu,
Nu voru sê mai traiésca in grósnica sclavia ?
Si fi-voru densii liberi si respectati in statu ? . . .

E dreptu, nu e visare, câ-ci imnele'nnaltiate
Atâtor milióne, mi-o spunu, câ e asiá ! . . .
O! anim'a mea juna alina-te a bate,
De marea bucuria me temu câ vei crepá !

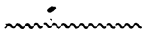
Strabuna Romania, ferice adi de tine !
Câ-ci ai potutu ajunge reinvierea ta ;

S'a stersu dorerea crunta si grelele suspine,
Si cantulu gintei tale vioiu va resună.

Vei fi tu inca mare, precum odinióra,
Stindardulu naciunale luci-va'mpunetoriu ;
Câ-ci ai tu fii acuma ce-su gata ca sê móra,
In ori si care óra, de cere tiér'a lor. . . .

Tierani ai Romaniei, s'aveti marinimia,
In ór'a-acésta sacra iertati calâilor ! . . .
Ér voi ce patronarati amar'a tirania,
Iubiti d'acuma tiér'a si bunulu ei poporu!

Tierani, domni, peptulu vostru sê arda d'o sentîre,
Sacрати totu pentru tiéra si pentru Domnitoriu ;
Atunci urmá-voru éra acei ani de marire,
Si-avé-va Romani'a unu splendidu venitoriu !

X R o s ' a
(Béranger.)

In anii tei de primavéra,
Ce felu ! mi-vorovesçi de-amatu,
Cand spatele-mi de o povara
De patrudieci de ani mai cadu !
De multu grisett'a cea subtîre
Me infocá necontentitu.
— De ce nu te mai potu iubire,
Precum pre Ros'a o-am iubitu !

Tu esi afara in carutie,
Vestmintele-ti lucescu pomposu;
Rosic'an haine multu simplutie,
Ridiendu, amblá usioru, pe josu.
Din ochii densei o privire
Me farmecá fara finitu . . .
— De ce nu te mai potu iubire,
Precum pre Ros'a o-am iubitu !

In sal'a ta multu stralucinda
Suridi in mii de cautatori, —

Rosic'a-avea num'o oglinda,
Dar ceea fu a dînelor.
N'avea perdele spre oprire
De sórele la resaritu . . .
— De ce nu te mai potu iubire,
Precum pre Ros'a o-am iubitu !

Avutu-ti spiritu, scíu pré bine,
Pre multi poeti va 'nsufletî ;
Eu potu sê spunu fara rusîne,
Câ Ros'a nu scia cetí.
Si cand se acatiá 'n vorbire,
Amoru-i tóte-au talmacitu. . .
— De ce nu te mai potu iubire,
Precum pre Ros'a o-am iubitu !

N'avea frumsetie-atâtu de rara,
N'avea o ânima c'a ta,
Si ochii-i astfelu nu 'ncantara
P'amantulu ce o adorá.
Dar ea avea spre 'nsufletîre
Juneti'a mea, ce mi-a peritu, —
— De-acea nu te mai potu iubire,
Precum pre Ros'a o-am iubitu !

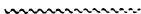

La despartire.

Cand ar poté suav'a flóre
Sê uite radi'a cea de sóre,
Ce i sbicì plansórea sa :
Eu neci atunci nu te-asIU uitá !

Séu de-ar poté paseriór'a
Sê uite candva tufisiór'a,
Ce-o 'mbratîsià cu créng'a sa :
Eu neci atunci nu te-asIU uitá !

Si de-ar poté albin'a mica
Sê uite dalb'a florica,
Din care strinse mierea sa :
Eu neci atunci nu te-asIU uitá !

Indesiertu . . .

Indesiertu mi-spuneti mie,
Sê nu fiu tristu ne 'ncetatu,
Ca s'o stergu din memoria,
Cum mai face si-altu barbatu ;

Pentru câ eu sciu pré bine,
Câ nu potu sê facu asiá,
Scíu me usucu de suspine,
Inse eu n'o potu uitá.

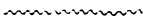
Asiu poté s'o uitu odata,
Numai daca n'ar avé
O frumsetie minunata,
Ce o are numai ea.

Asiu uitá eu bel'a-mi juna,
N'asiu fi tristu in venitoriu
De n'ar fi atâtu de buna
Ca-si-unu angeru rapitoriu.

Asiu uitá eu scump'a-mi lele,
Fire-asiu veselu ne'ncetatu,
Cand doi ochi de viorele
Nu m'ar mai fi deochiatu.

Asiu poté s'o uitu eu dóra,
Asiu uitá-o bucurosu
Daca mic'a-i gurisióra
Nu me sarutá focusu.

Asiu poté s'o uitu odata,
Numai daca nu-mi sioptiá,
Cá 'n viéti'a 'ndelungata
Vre sê fia totu a mea !

La mórtea lui Andreiu Muresianu.

† 23. Optovre 1868.

Getésca-lu totu Romanulu ! .
A. Muresianu.

Romani din siepte tiere, Romani din lumea mare
Pe unde ai ursitei tirane mani ve portu :
Invesceti doiulu negru si plangeti cu'ntristare,
Câ-ci mam'a cea comune : natiunea are mortu !

Tu Mus'a poesiei, cerésca fetisióra,
O ! plangi câ-ci nu mai este preutul tu amatu,
Poetulu care-odata cu lir'a sa sonóra
Pe o natiune 'ntréga d'in somnu a desceptatu.

Si planga fie-care a cui peptu arde, bate
De o idea sacra, de unu maretiu cuventu ;
Sê planga celu-ce-adóra dieiész'a libertate,
Câ-ci bardulu libertâtii apuse in mormentu !

Morisi poete mare, dar spirtulu teu remane
Eternu in romanime, eternu la gintea ta ;
Si pana voru existe ici ânime romane,
Cu santa pietate te-'or binecuventá !

Catra poeti.

Dragi copii ai tiei mele,
Carii treceti de poeti;
Voi in multe versurile,
Dieu puțin tactu mai aveti.
Apoi fara tactu in lume
Nu poteti vietui;
Ci fara s'aveti renume,
Toti de fόμε veti perî.
    Ascultati acum de mine,
    Apoi svatului urmati,
    Si atunci traî-veti bine,
    Si veti fi poeti stimati!

Mai antâiu de tôte dara,
Asta este de facutu:
Ascultati câ ice 'n tiéra,
Ce-e objeptulu mai placutu.
Apoi dupa elu, indata,
Apucati-lu toti de gâtu,

Si cu lir'a incordata,
Descantati-lu ori si câtu.
    Ascultati acum de mine,
    Apoi svatului urmati,
    Si atunci traí-veti bine,
    Si veti fi poeti stimati !

Apoi lir'a-ve sonóra,
Sune de trecutul nostu ;
Cante, câ odinióra,
Ce natiune mare-amu fostu,
Câ in timpurile bune
Peste-o lume amu domnitu ;
Dar nu cutediati a spune,
Cumca adi ne-amu prapaditu !
    Ascultati acum de mine,
    Apoi svatului urmati,
    Si atunci traí-veti bine,
    Si veti fi poeti stimati !

Bucinati in gura mare
Ne 'ncetatu patriotismu,
Si cu mandra inganfare
Afectati liberalismu.
Câte vórbe 'nflorilate
In viétia-ati audítu :

„Patria“ si „libertate“,
Le strigati necontenitu !
Ascultati acum de mine,
Apoi svatului urmati,
Si atunci traí-veti bine,-
Si veti fi poeti stimati !

Scrieti ode pe 'ntrecute
Catra cei mari si bogati ;
Laudati a lor vertute,
(Fia cei mai blastemati !)
Dîceti cumca in sciintia
Densii-su ómeni fórte rari, —
Si lasati câ 'n nesciintia
Multi intrecu chiar pe magari.
Ascultati acum de mine,
Apoi svatului urmati,
Si atunci traí-veti bine,
Si veti fi poeti stimati !

Scrieti câte verdi uscate,
Câte fleacuri si prostii ;
Lucruri bine rumegate,
Nu mai tréba 'n poesii.
Incetati a studiere,
Dati cu cartile 'n coptoriu :

**E poetu bnu ori si care
Daca e lingusitoriu!
Ascultati acum de mine,
Apoi svatului urmati,
Si atunci traí-veti bine,
Si veti fi poeti stimati!**

Ca lumnia despre fete.

Da, v'am spus'o, mi-se pare,
Câ me cugetu la 'nsoratu . . .
Vórbe fâr' precugetare,
Grele de realizatu ;
Câ-ci adi ori-ce copilita
Mi-ar respunde, nu glumescu :
„Pune poft'a 'n cuiu baditia,
Câ-ci nu potu sê te iubescu !“

Daca-asiu fi omu cu avere,
Altufelu asiu traí de locu,
Mi-asiu aflá si eu muiere,
Asiu avé si eu norocu ;
Dar p'unu facatoriu de rime,
Ce unu pré me 'navutiescu,
Neci câ me doresce nime,
Fetele nu me iubescu.

Daca 'n asta pungulitia
Nesce galbeni mi-aru suná :

S'ar aflá vr'o copilitia,
Ce mi-ar da manuti'a sa ;
Inse n'am decátu o lira,
Dar d'alu ei sonu romanescu
Fetele nu se inspira,
Si de felu nu mi-lu iubescu.

De-asiu avé eu vr'o carutia
Si la ea vr'o patru cai :
Mi-asiu aflá o nevestutia,
Asiu traí ca-si in raiu ;
Eu am unu murgu sprintenu tare,
Ce pegasu mi ti-lu numescu,
Dar nu e de-a carutiare.
Fetele nu-lu pré iubescu.

~~~~~

Catra deputatii romani la diet'a Ungariei.

1865.

Barbati alesi la tíera de scump'a mea natiune,
Romani, representantii acestui bravu poporu,
Voi fii unei mame marite si strabune,
Adi lir'a-mi vi intóna unu cantu saluatoriu.

Misiunea vóstra este pré santa si marétia,
O! dati, o! dati cu totii sê o 'mpliniti deplinu;
Si dupa dîle-amare adúctei si dulcétia,
Si fáctei ca sê 'ncete eternulu nostu suspinu!

Voi n'ati dîsu juramînte adese trecatóre,
Nu ve deoblegarati sermanului poporu;
Pe voi ve deobléga cuventulu de onóre,
Increderea cea sanfa a consangeniilor.

Incredere comune! idea multu sublime!
Esiste óre 'n lume mai scumpu, mai pretfosu?!
Ah! voue vi 'ncrediuse serman'a romanime
Ce are ea in lume maretiu, dragu, gloriosu!

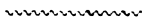
9*

Pe voi ve 'nsarcinase, ca toti cu barbatia
Sê-i eluptati in fine dereptulu celu rapitu,
Sê-i pregatiti acuma cu toti in armonia
Unu venitoriu ferice, frumosu si prémariu.

Alesii gintei mele, raspundeti cu onóre
Increderei pré scumpe cu ce v'au onoratu!
Adùceti barbatesce pe ran'a ce ne dóre
Balsamu de mangaiare, unu leacu de multu oftatu!

Pe umerii vostri jace o mare greutatate:
Respundiabilitatea cea grea in venitoriu;
Câ-ci mus'a istoriei va spune cu dreptate
A' vóstre fapte tóte si stranepotilor.

Ér stranepotii nostri cand voru cetí odata,
Ve voru numí cu fala, séu blastemá amaru:
Representantii nostri acum séu neci odata,
Blastemu séu nemorire, — din aste-alegeti dar!

Domnisiórei C. D.

Ce dulce melodía,
Ce viersu suavu si blandu,
Ce lina armonia
S'aude resonandu ?!

Ascultu cu admirare,
Si-mi suna ca-si'n visu
Unu cantu din departare,
Din splendidulu Elisu.

In peptulu meu sternesce
Sentîri dulci, angeresci :
Si anim'a-mi plutesce
In desfetâri ceresci.

Fiintia 'ncantatóre,
Cu tonu armoniosu, —
O! cine esci tu óre? . . .
Unu angeru gratîosu ?

Esci din cunun'a blanda
A Serafimilor,
Ce farmeca si 'ncanta
Pe ori ce moritoriu ?

Séu esci o filomela
Strivita de doreri,
Ce cu cantarea-i bela
Ne légana 'n placeri ? . . .

Nu esci tu filomela,
Serafu, incantatoriu ;
Ai vóce multu mai bela,
Si canti multu mai sonorú.

De-arú audî vr'odata
Aceste vócea ta,
Cu anima 'ncantata,
Suavu te-arú admirá.

Cu anima 'ncantata
Rogá-te-arú bucurosu,
Sê le inveti indata
Sê cante-asié frumosu.

Nu esci tu filomela,
Serafu incantatoriu ;

Esci o Sirena bela,
Cu tonu amagitoriu

Si ori ce omu sê fia,
Decumva i-ai cantatu :
Acel'a pe vecia
Ti-e sclavu incatusiatu !

Pe ochii mei . . .

(De H. Heine.)

Pe ochii mei fu nópte,
Nu mai rostiam cuventu,
Cu ânima 'nghiatata
Jaceam josu in mormentu.

Câtu tempu — nu vi potu spune,
Tînù dormirea-acea,
Dar me tredîi in fine
Câ batu la gróp'a mea.

„Dar nu te scoli, Henrice ?
Etern'a dî sosì,
Si mortii inviara,
Viéti'a e aci.“

Nu potu, nu potu, letitia,
Sum orbu si-acuma totu ;
Câ-ci ochii-mi de plansóre
Se stinsera de totu.

„Te'oiu sarutá, Henrice,
Sê tréca nóptea ta,
Sê vedi acuma angeri
Si ceriu 'n pomp'a sa.“

Nu potu, nu potu, lelitia,
Câ-ci sangerá si-acù
In peptu-mi unde-o vórba
De-a tale me batù.

„Voiau pune man'a-mi, Henricu,
Pe animiór'a ta ;
N'a sangerá si ran'a
De locu s'a vindecá.“

Nu potu, nu potu, lelitia,
Cu capu-mi sangeratu ;
Eu am puscatu intr' ensulu
Pe cand mi te-au furatu.

„Cu crinii mei, Henrice,
Acóperu capulu teu,
Voiau retîné torentulu,
Te'oiu vindecá mereu.“

Mi-dîse-atâtu de dulce,
Câtu nu potui restá ;

Voiam a me scolare
Sê mergu la mandr'a mea.

Dar ranele-mi plesnira,
Curgea infricosiatu
Din capu, din peptu-mi sange,
Si-atunci! — m'am desceptatu.

Necasulu Umoristului.

Placa! . . . apoi sê mai fia
Cine-va si jurnalistu ;
Apoi inca, saracia,
Chiar satiricu, umoristu !
Potu sê scriu cu grige mare
Ori ce lucru delicatu :
Toti se plangu de vatemare,
Si mi-striga ne 'ncetatu :
 De ne vei satirisá,
 Nu ne vomu mai aboná !

Daca scriu, câ'e atare
Popa fórte blastematu ;
Câ-e misielu grozavu de mare
Si tragâu infricosiatu ;
Cumca-i place de neveste
Si câ densulu e ateu :

Multi preuti buni la aceste

Mi-replica totumereu :

De ne vei satirisá,

Nu ne vomu mai aboná !

Daca scriu câ ici si cóle

Advocatii siarlatani,

Pentru nesce scripte góle

Cum insiéla pe tierani :

T'óta clas'a multu stimata

Se rescóla 'n contr'a mea,

Si m'amenintieza 'ndata

Cu procesu, pedépsa grea :

De nei vei satirisá,

Nu ne vomu mai aboná !

Daca scriu câ multe fete

Si neveste pe la noi

Sunt cam sióde si cochete,

Au draguti si câte doi.

Deca dîcu, nu se cuvine

Sê se pórté immoralu :

Tote striga-atunci spre mine,

Câ de ce predicu moralu :

De ne vei satirisá,

Nu ne vomu mai aboná !

Daca scriu câ 'n tribunale
Unii-su venduti dracului,
Pentru câte-va parale
Facu dreptate ori si cui ;
Ér de n'ai tu bani in punga
Vai atunci de caus'a ta :
Toti onestii me alunga
Si mi-canta totu asiá :
 De ne vei satirisá,
 Nu ne vomu mai aboná !

Domnelor ve rogu acuma,
Si ve rogu barbati stimati,
Sê lasati de-o parte glum'a,
Nu me totu amenintiati !
Câ-ci pe cei ce-su d'omenia
Li stimediu eu totumereu,
Dar misieii nu-mi placu mie,
Nu-i voi suferí, nu dieu !
 Aboná-se-voru séu ba,
 Li voi totu satirisá !

~~~~~

De te-ar vedé . . .

De te-ar vedé orcanulu, ce bate 'nfricosiatu :
Ar vré sê fie'ndata zefiru pré delicatu,
Sê-ti fure-unu sarutatu.

De te-ar vedé vr'unu vulturu, ce sbóra'n susu falosu:
Ar vré sê fie'ndata porumbu aice josu,
Pe peptulu teu frumosu.

De te-ar vedé vr'unu arboru, ce cresce'n susu mereu:
Ar vré sê fie'ndata tufitia totmereu,
Sê dormi in bratiulu seu.

De te-ar vedé vr'unu fluviu, afundu, incetinulu:
Ar vré sê fie'ndata atare riurelu,
Ca sê te scaldi in elu !

Defectulu ideilor.

Siedu la mésa'n cugetare,
Me trudescu la-unu versurelu;
Scriu — si stergu ce descriesem,
N'amu unu cugetu frumosielu.

Ah! nu-mi curge'asié acuma,
N'amu idei ca órecand;
O! atunci, ca vér'a róse,
Produceam eu cantu pe cantu.

Cand eram cu fetisiór'a,
O! atunci aveam idei;
Mi-dedea objepte mandre.
Zimbetulu placutu alu ei.

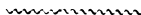
A sunatu din lira iute
Canteculu incantatoriu;
Canteculu de fericire,
Desfetare si amoru.

Si-apoi pentru canturile
Mi-a solvit cu sarutatu ;
Cum sê nu fiu scrisu eu dara,
Cand asié m'a premiatu ? !

Dar' acuma'n departare,
Cand pe dens'a n'o privescu ;
Versurile incetara,
Nu potu se me'nsufletiescu.

Câte-odata daca lir'a-mi
Mai si 'ncepe a cantá ;
Canturile ei resuna
Numai de dorerea mea.

Sunt ca dîlele de tórna,
Cand e mórtea frundiilor ;
Câ'n aceste hore triste
Sperantiele mele — moru !

Remasu bunu de la Ardealu.

Remani in fericire, o! tiéra 'ncantatóre,
Ardealu, pamentu romanticu, tu idealulu meu:
Acum te lasu pe tine, dar' anim'a me dóre,
Cand dens'a ti-rostesce: remani cu Domnedieu! . .

S'a implinitu odata dorinti'a-mi cordiale,
Vediendu si eu acuma strabunulu teu pamentu;
Amblat'-am si eu dara in locurile tale,
Pe unde 'n tóta urm'a e suveniru pré santu.

Amblat'-am intre codri, sub fagi cu plete late,
Pe stanci de unde vulturi se 'naltia catra noru;
Si fost'-am in valcele, prin holde semenate,
La Muresiulu celu turbedu si Oltulu spumatoriu.

Calcat'-am pe-a ta érba, gustat'-am a ta pane,
Si recorit'-am setea din riulu cristalinu;
Si par' câ-su' mai nervóse, mai tari a mele vêne,
De cand am trasu, o! tiéra, din aerulu teu linu.

Am ascultatu cantarea, ce canta 'n siediatóre
Romancele frumóse, cand ceriulu e steloşu ;
Si-am ascultatu mugirea suavu-incantatóre
A riului spumante si-a codrului umbrosu.

Si 'n nópte luminósa, cand lun'a argintía
Cu stele miliarde reversa radi'a lor :
Am parasitu cetatea si mers'-am pe campía
Si m'am suitu eu senguru pe pisculu codrilor.

Acolo in tacere prin miele ruine
Am conversatu cu mosii, cu spirtulu mosilor;
Acolo se stringu densii in noptile senine,
Si tînu consultatiune de bravu poporulu lor.

Acolo este Tiepesiu, Sierbanu, Sefanu celu Mare,
Mihaiu Eroulu, Raresiu si Negru cu Bogdanu ;
Acolo Dragosiu si-altii siedu in gloriificare,
Si cauta josu aice la fíii lui Traianu.

Mi-au spusu acele spirte, dieite si marite,
Câ n'a peritu romanulu si nu va neci perí,
Decumva 'n armonía si cu poteri unite,
Totu pentru libertate vomu vietiuí, morí. . . .

Frumosu esci o ! Ardeale, in riuri fugatóre,
Si 'n munti cu frunti carunte ai auru selipiciosu:

Ai fii eroi la lupta, si fragede fecióre,
Cé potu sê faca tóte, ce este bunu frumosu.

Dar' fire-ai si mai mandru si canturile tale,
Suná-aru mai vióe prin dealuri si prin vâi :
Decumva despotismulu prin moduri infernale
Nu torturá 'n sclavía pe multi din fíii tei.

Erau odata tempuri, in cari pe-a mea natiune,
Pe dómn'a ta strabuna cu toti o-au persecvatu;
Atunci multi fi ai densei, din scopuri pré nebune,
Din sila, din rusîne de ea s'au renegatu.

Vení-va inse tempulu, si asta credu eu tare,
Acei micuti la sufletu se vor reintorná . . .
Natiunea mea primesce-i cu dulce 'nbratîsiare
Sê véda apoi lumea marirea scumpa-a ta! . .

Remani in fericire, o! tíera 'ncantatóre,
Ardealu, pamentu romanticu, tu idealulu meu ;
Acum te lasu pe tine, dar' anim'a me dóre,
Card dens'a ti-rostesce : remani cu Domnedieu! . .

I voiú totu batjocorí!

Sciú cá nu se pré cuvine,
Ca sê ridu de cine-va;
Totu-si câte-odata-e bine,
Ca sê 'ncepi a satirá;
Câ-ci aici la noi in tíera
Pré multi ómeni mai gasimu,
Vrednici de satira-amara,
Vrednici sê-i batjocorimu;
Si câtu tempu eu voiú traí,
I voiú totu batjocorí!

Unii striga 'n gura mare,
Totu de patria vorbescu,
Pentr'a patriei salvare
Multe planuri mai croiescu;
Inse daca câte-odata,
I provoci a condoná:
Pentru „patri'a amata“
Nu-ti mai dau ceci o pará;
Deci câtu tempu eu voiú traí,
I voiú totu batjocorí!

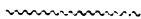
Altii carii sciu pré bine
Cumca e misiunea lor :
Ca sê faca numai bine
Cu sermanulu nostu poporu ;
Inse densii misielesce
I tragu pana de mâncatu ;
Ér' poporulu patimesce,
Blastemandu-i ne 'ncetatu.
Pana cand eu voiui traí,
I voiui totu batjocori !

Multi aru trebui sê crésca
Si sê 'nvetie-acestu poporu,
Domnedieu sê ne ferésca
De invetiatur'a lor ;
Câ-ci in locu de fapte bune
Si esemple de moralu
Din pré sant'a religiune,
Ei ni-aréta totu scandalu ;
Deci câtu tempu eu voiui traí,
I voiui totu batjocori !

Ce sê dicu de-acei'a óre,
Carii pentru banisiori,
Vendu sciintia si onóre
La contrarii 'npilatori ;

Cari sierbescu de instruminte
In man'a dusmanilor,
Chiar in contr'a-acelei ginte
Carea este mam'a lor ?
Pana cand eu voiui traí,
I voiui totu batjocorí !

Toti acestia-su' cale-vale,
Dar' sunt-si mai blastemati,
Nesce fi'ntie infernale,
Ce facu inimici din frati ;
Ce facu ura blastemata
Intre consangeni mei . . .
Bata-i Domnedieu, sê-i bata,
Câ-ci sunt ómeni pré misiei !
Pana cand eu voiui traí,
I voiui totu batjocorí !

— De ce te iubesc ? . .

Nu 'ntrebá fetitia juna,
Din ce cauza te iubesc ? —
Budiele-mi nu sciū sê-ti spuna,
Indesiertu me nisueseu.
Nu sciu cum, de unde vine
Cestu doru de ce me topescu ;
Sciu atât'a, câ pe tine,
Tare, tare te iubescu !

Dar' sê 'ntrebi de pasarele,
Pentru ce li-e dragu de diori ;
Asta 'ntréba si de stele,
Despre nóptea fara nori ;
Mai intréba de albine,
Vér'a de ce-o pretiuescu :
Si-ti vor spune fórte bine,
Din ce cauza te iubescu !

Donna Clara.

(De Heine.)

Fét'a de alcada ambla
In gradina 'n murgulu serei;
Tonu de trimbitie si dobe,
S'aude din cetate 'n vale.

„Am urîtu acuma joculu,
Vórbele lingusîtóre,
Si pe junii cari pe mine
Me asemenau c'unu sóre.

„Tóte-su neplacute mie,
Ah! decand vediui la luna
Junele ce cu cantarea-i
Me 'nsielase la ferésta.

„Cum statea dreptu, cu 'ndresnéla,
Ochii-i stralucindu cu-ardóre,
Palid'a lui fatîsióra
Semená cu San' Georgiu.“

Astfelu dîse Donna Clara,
Ochii in pamentu tîntindu-i;
Si cum fî redica, éca
Junele 'naintea densei.

Stringandu man'a intre siópte
Se preambila ei la luna,
Si zefirulu lingusiesce,
Floricelele-i saluta.

Floricelele i saluta,
Tóte-ardiendu de-amóre sacra. —
— Inse spune-mi-o lelitia,
Cum rosîsi atátu de iute?

„M'a impunsu o musca, draga,
Apoi muscele 'n caldura
Mi-su urîte, par' câ aru fi
Jidovi cu nâri lungi, spurcate.“

„Lasa muscele, jidanii!
Dîce densulu sarutand'o.
Mii de floricele albe
Cadu din arbori de migdale.

Mii de floricele albe
Respandescu mirosulu dulce. —

— Inse spune-mi-o lelitia,
A mea-e a ta animióra ?

„Da, dieu, te iubescu eu, draga,
Me juru pe Mantuitoriulu
Pe care jidanii mârsiavi
Cu trufia-lu restignira !“

„Las' pe jidovi si pe Cristosu !
Dîce densulu sarutand'o.
Si aprópe si departe
Crinisiori albi îi saluta.

Crinisiori albi îi saluta,
Si se uita susu la stele. —
— Inse spune-mi-o, lelitia,
N'ai juratu tu falsu acuma ?

„Falsitate nu e 'n mine,
Cum nu-e neci unu stropu de sange^e
Din a maurilor negri,
Neci din jidovii cei trandavi.“

„Lasa jidovii si maurii !
Dîce densulu sarutand'o ;
Si 'n dumbrav'a cea de mirturi
Duce fét'a de alcada.

Si cu lantiuri de amóre
O îngungiurà in taina,
Vórbe scurte, lungi sarúturi,
Animele inundara.

Ca-si-unu cantu svavu de mirésa,
Canta filomel'a bela ;
Si la saltulu de facía
Straluceii esu afara.

In dumbrava e tacere,
Si pe de-afurisiu s'aude
Siópt'a blanda cea de mirturi,
Si a florilor suflare.

Inse trimbitie si dobe
Suna iute din cetate,
Clara 'ndata se desface
Dintru bratiulu bravu-i june.

„Audi! câ me chiama, draga,
Dar 'nainte de a merge,
Spune-mi numele teu mandru,
Ce l'ai tainuitu atât'a ?“

Junele ridenti cu dulce
I saruta degetasiulu,

Buzîsiórele si fruntea,
Si asié incepe 'n fine :

,Eu, sennora-a vóstra-amóre,
Sum feciorulu marelui si
Invetiatului meu rabbi
Israilu de Saragossa !

~~~~~

Fratilor sê ne nimu !

Nóptea incetase, sórele resare,
Buhele de nópte tóte au peritu,
Au trecutu acele patime amare,
Se largesce-acuma lantiulu celu cumplitu.
Ah ! ce dî marétia, ce dî minunata,
Ceriulu romanimei éra e seninu . . .
Fratilor de-unu sange, de-a mai fostu odata,
Astadi e de lipsa ca sê ne unimu !

Bravii mosi ai nostri in bataia-amara,
Pentru esistintia sange au versatu ;
Ah ! stramosii nostri'n lupta sangerara,
Inse ni lasara nume nepatatu.
Sê nu 'ntunecimu noi lucea delicata,
Lucea cestui nume, nume pré sublimu :
Fratilor de-unu sange de-a mai fostu odata,
Astadi e de lipsa ca sê ne unimu !

Au trecutu acuma luptele 'nfocate,
Cand romanulu senguru cu trei s'a batutu ;

Astadi lupt'a noastră pentru libertate,
Nu recere arme ca si în trecutu.
Minte, 'ntieptiune, anima barbata,
De aceste arme sê ne folosimu . . .
Fratilor de-unu sange de-a mai fostu odata,
Astadi e de lipsa ca sê ne unimu !

Susu la fapta dara, lucrulu sê traiésca,
Junele concurga cu focu ardietoriu ;
Ér' barbatulu deie minte barbatésca,
Si poetulu cante-unu mandru venitoriu.
Tînt'a fie un'a si nestramutata,
Ér simbolulu nostru fie „unanimu ;“
Fratilor de-unu sange de-a mai fostu odata,
Astadi e de lipsa ca sê ne unimu !

Inc'o lupta mare si decidetóre,
Cea mai de pe urma, lupt'a spirtelor ;
Asta va decide fi-vomu harnici óre
De marirea sacra a stramosilor ?
Séu vomu fi natiune, mare, admirata,
Séu ca nesce trêntori toti ne prapadimu :
Fratilor de-unu sange de-a mai fostu odata,
Adi e dar de lipsa ca sê ne unimu !

Balulu mascatu.

Music'a sonóra suna,
Cum se cade 'n carnevalu;
Ómenii cu voie buna
Si mascati se ducu in balu.
Numai eu remanu a casa,
Nu me ducu in balu mascatu;
Câ-ci de balu nu multu mi-pasa,
Eu mascati vedu ne 'ncetatu . . .
Tóta lumea-e balu mascatu.

Multi vorbescu de libertate,
De acestu cuventu cerescu;
Câte vórbe 'nflorilate,
Densii tóte le rostescu.
Dar' sub masc'a libertâtii
Multi se pórtá blastematu,
Si se 'nchina nedreptâtii
Si tiranului spurcatu . . .
Tóta lumea-e balu mascatu.

Sunt barbati cu numeru mare
Cari adese ori ni spunu :
Câ jertfescu cu abnegare
Pentru binele comunu ;
Dar' neci unulu n'amintesce,
Cumca scopulu lor privatu
Jóca 'n tóte misielesce
Rolulu celu mai insemnatu . . .
Tóta lumea-e balu mascatu.

Si-audîmu noi câte-odata,
Cumca la altariulu santu
Juru credintia pré curata
Si amoru pan' la mormentu ;
Inse scíe lume-tiéra,
Cumca nu-e adeveratu,
Si câ densii cand jurara
Unulu p'altulu a 'nsielatu . . .
Tóta lumea-e balu mascatu.

Apoi câti ni totu mai canta,
Câ ni-su frati adeverati,
Cumca voru dreptatea santa,
Sê traimu ca nesce frati ;

Dar la frangerea de pane
Ei replica ne 'nctatu :
„Mai ascépta moi rumune,
Neci noi nu amu capetatu! . . .
Tóta lumea-e balu mascatu.

Vecin'a mea

Fatia cu a mea ferésta,
Siede-o tenera nevésta ;
O nevésta blondinióra,
Mandra ca si o vióra.

Eu in gura cu-o tîgara,
Din ferésta cautu afara;
Din acea vecinetate,
Audu la lucruri minunate.

Cand barbatulu nu-e a casa,
La nevést'a cea frumósa,
S'aude risu de fericire,
Sarutare si sioptire.

Cand barbatulu e p'a casa,
La nevést'a cea frumósa,
S'aude plansu si sgomotu märe,
Tîpetu, vaietu, blastemare.

Sufa ventulu . . .

Sufa ventulu in gradina,
Florici'a se inchina,
Si mi-spune-o fama rea,
Câ-e morbósa mandr'a mea.

Faima, fama, cruda fama,
M'ai implutu de multa spaima,
De 'ntristare nu mai potu,
Ah! perdut'am óre totu ?

Ori ce scire de 'ntristare,
De perdiare câtu de mare,
Nu m'ar fi petrunsu asié,
Ca si-acésta fama rea.

Dómne bunulu nostu parinte,
Rogu-te eu multu ferbinte,
Ca sê-i vindeci ból'a grea,
Séu sê iei si viéti'a mea !

De ce n'am aripióre . . ?

De ce n'am aripióre,
Usióre, sprintenióre,
 Ca mic'a paserea?
Sê potu sborá indata,
Cu ânima 'ntristata,
 La mandruliti'a mea!

Atunci de locu m'asiu pune
La capulu mandrei june,
 Ce ofta trista 'n patu, —
Si spre dorerea-i mare
Balsamu de mangaiare
 Asiu duce ne 'ncetatu.

Cu vórbe delicate,
Saruturi infocate
 Mereu o-asiu desmierdá, —
Si dens'a intr' aceste,
De-odata, fara veste,
 De nou s'ar vindecá.

Ér' daca scump'a lele
M'ar parasí in gele,
 Si 'n bratiu mi-ar espirá :
Atunci far' amanare
Eu prin o sarutare
 Si sufletu-mi i-asiu dá!

Frumosiele paserele . . .

Frumosiele paserele,
Filomele mitutele,
Incetati cu hor'a-acea,
Câ-e morbósa mandr'a mea !

Vijelia 'nfricosiata,
Fâ-te zefirelu indata,
Cand ajungi la cas'a-acea,
Unde jace mandr'a mea !

Noru cu plóie nutritóre,
Sê acoperi santulu sóre,
Ca sê nu mai arda-asié,
Câ-e morbósa mandr'a mea!

Floricele din gradina,
Nu 'mpleti cas'a plina, plina,
De suflarea vóstra grea,
Câ-e morbósa mandr'a mea !

Ér' tu riurelu din vale,
Du cu tine trist'a-mi giale,
Du de-acì dorerea grea,
De ce jace mandr'a mea !

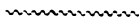
M'am plansu . . .

M'am plansu la floricele,
La sóre, ríu si noru,
Li-am spusu grozav'a-mi gele,
Si chinulu surpatoriu.

Si florile 'n suspine
Se innecau plangandu,
Ér' sórele 'n naltíme
Se ascundea oftandu.

Si riulu prin valcele
Curgea 'ntristatu in josu,
Ér' norulu susu de gele
Plangea amaru, gelosu.

O! adi natur'a 'ntréga
In doliu s'a 'mbracatu,
De cand lełiti'a draga
Suspina trista 'n patu!

De mi-ar spune . .

De mi-ar spune ori si cine :
Fratíore sciu pré bine,
 Cumca mandruliti'a ta,
Din acésta bóla mare
Fâra de sacrificare
 Nu se póte vindecá !
 Tóte, tóte asiu sacrá,
 Numai s'o potu vindecá.

Asiu sacrá eu cu placere
Tóte câte mi s'ar cere,
 Tóte câte scumpe-mi sunt :
Stramosiéc'a mea mosîa,
Si intrég'a-mi avutîa,
 Tóte ce am pe pamentu.
 Tóte, tóte le-asiu sacrá,
 Numai s'o potu vindecá.

Ce-e mai scumpu aici sub sóre,
In viéti'a trectatóre,

Pentr' unu nobilu moritoriu ?
Nu-e mai scumpu, ah nu se póte,
Decátu sant'a libertate,

Celu mai pretîosu odoru.

Eu si-acésta o-asiu sacrá,
Numai s'o potu vindecá.

Daca Domnulu din naltîme
Mi-ar graí, câ 'n lume nime

Nu o póte vindecá,
Numai eu cand fâr' tristétia
Asiu sacrá a mea viétia

Pentru esistinti'a sa.

Eu si viéti'a mi-asiu sacrá,
Numai s'o potu vindecá !

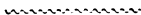

Intrebu de tóte . . .

Intrebu de tóte, de paserele,
Intrebu de sóre, de nori, zefiri,
Sê-mi spuna sórtea lelitiei mele, —
Respunsu nu capetu ah nicairi!

Nu scíu acuma traiesce óre,
Séu spirtulu nobilu a espiratu;
Mai am eu dîle de serbatóre,
Séu chinu de mórte neincetatu?!

Acésta frica si desperare
M'apésa fórte 'nfioratoriu.
O! cociere sê mani mai tare,
Nu cumva 'ndata acì sê moru!

Róu'a pica . . .

Róu'a pica
Pe la diori,
Fumu s'ardica
Susu la nori;
Éca 'n vale
Eu diarescu
Satulu mare,
Tieranescu.

Intr' acele
Casi cu paiu,
Plange 'n gele
Si cu vaiu
O fecióra
Mitutea,
Blondinióra,
Lelea mea.

Ce chinu mare,
Neinvinsu,
Ce 'ntristare
M'a cuprinsu !
Ori si unde
Cautu in josu
Me petrunde
Semptu doiosu.

Éca-aice
Su pomu latu
Fui ferice
Si 'ncantatu.
Éra cóle
Câ ni-a fostu
Érb'a móle
Adapostu.

In valcióra
Ea mi-a datu
Prim'a óra
Sarutatu;
Cóle-mi spuse
'Ncetisioru
Cu-a ei budie :
Te adoru !

Tóte-aice
Spunu aceea,
Ce ferice
Fui cu ea.
Ori si unde
Cautu in josu,
Me petrunde
Sentiu doiosu.

Éca-te . . .

Eca-te, câ sum in fine
La portiti'a casei lor ;
Ce dorere simtu in mine,
Par' câ'ndata voiú sê moru.

Stau aice ca si-o stanca,
N'am curagiulu a intrá ;
Câ-ci aici afara inca .
Totu mai potu, mai potú sperá.

Inse 'n lontru óre, óre,
Ce dorere voiú gasí?!
Rabda, rabda o! teróre,
Inca nu me omorí!

In finitu cu téma mare
Eu portiti'a o-am deschisu,
Si intru cu o desperare
In ocolulu celu deschisu.

E tacere mormentala,
Par câ toti au repausatu ;
La fantana-o féta spéla
Haine negre, de 'ntristatu.

Intru dara in culina,
Si acóle mam'a ei
Plange, geme, si suspina,
Lacremi vérsa ochii sei

Cum me vede langa sine,
Mi s'arunca 'n bratiu cu doiu ;
Apoi plange cu suspine,
Apoi plangemu amendoi.

Ea nimica nu-mi graiesce,
Câ morit'a fét'a sa, —
Si curagiulu mi-lipsesce
Ca sê o potu intrebá !

Fia, ori si cum sê fia,
Trebuie sê scíu acea ;
Apoi intru in chilia,
Ca sê cautu pe mandr'a mea.

Inse de intunecime
Eu nimicu nu potu diari,

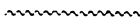
Nu se vede nime, nime :
„Este cine-va aci ?“

Si o vóce me intréba :
„Ah Iosife ai venitu !“
Si 'ngenunchiu la ea ingraba,
Si-o sarutu necontenitu !

Bóla cruda . . .

Bóla cruda, bóla grea,
Ce-ai facutu cu lelea mea ?
Sê te bata sant'a cruce,
C'ai albitu guriti'a dulce ;
Sê te bata Domnedieu,
C'ai furatu odorulu meu ;
Bata-te treimea santa,
C'ai slabitu leliti'a blanda !
Pentru sanetatea ei,
Datu asiu fi multi ani ai mei, —
Pentru fatîsiór'a-i draga,
Datu asiu fi eu viéti'a 'ntréga, —
Pentru peru-i minunatu,
Sufletulu meu intristatu,
Pentru scump'a ei zimbire, —
Fiitórea-mi fericire,
Pentru crinisorii ei, —
Lumin'a din ochii mei !
Bóla cruda, bóla grea,
Ce-ai facutu cu lelea mea ? !

Câte stele sunt pe ceriuri . . .

Câte stele sunt pe ceriuri susu,
Nu-su mai albe ca cea la apusu,
Câtu de dalba-e stelisiór'a-acea,
Astfelu d'alba e si fati'a mea.

Tristu si palidu sum eu totmereu,
Tristu si palidu de amorulu meu,
Câ-ci lelití'a care o adoru,
Rabda trista 'n morbu omoritoriu.

Pentru ce e dalba stéu'a-acea,
Dóra cumca ast'a-e stéu'a mea,
O! atunce ce nu cade josu,
Sê nu mai traiescu asié doiosu!

Vina frate lautare . . .

Vina frate lautare,
Vina canta hor'a mea,
Canta-mi hor'a, hor'a mare,
Ti-oiu platí de voiu avé.
Dar sê nu-mi canti de'nstristare
Cum cantat'ai pan'acù,
Ci de veselia mare,
Câ 'nristarea mea trecù.
 Angerulu meu multu amatu,
 Adi de morbu s'a vindecatu !

Adi veniti toti dimpreuna
Prieteni ce m'ati insielatu;
Câ 'n acêsta diua buna
Vi iertu negrulu vostu pecatu.
Dati sê fia 'ncununata
Si de voi acêsta dî,

Intru care prima-data
Fericitu me potu numi.
 Angerelulu meu amatu,
 Adi de morbu s'a vindecatu.

Si voi cari in re'nviere
N'ati crediutu si o huliti,
Sê veniti cu o dorere,
Si amaru ve pocaiti.
Veti vedé voi o minune,
Ce-o negarati ne'ncetatu :
Mortu eram eu pentru lume,
Inse adi am inviatu.
 Câ-ci adi angeru-mi amatu,
 De unu morbu s'a vindecatu.

Sprintenu riurelu de munte
Fu pan' astadi viéti'a mea,
Care intre stance crunte
Sfaramandu-se curgea.
De-astadi riulu vietiei mele
Va sê curga ne 'ncetatu
Intre dalbe floricele,
Ca si 'n raiulu minunatu.
 Câ-ci adi angeru-mi amatu,
 De unu morbu s'a vindecatu.

~~~~~

Bogdanovicz.

(1863.)

Tóta Poloni'a este in focu mare,
Toti polonii striga : crunta resbunare !
Câti barbati in tiéra, toti apuca spada,
Si junimea brava tóta-e rescolata,
Ma femei si fete, fragede, placute,
Mergu in batalía ca sê li ajute,
Ca sê sfarme-odata cnut'a muscalésca,
Séu sê móra'n lupta, brava, barbatésca !

Bogdanovicz inca nu vre sê remana,
Indesiertu lu-róga mama-sa betrana :
„N'am pe nime'n lume, o ! remani a casa !“
Indesiertu i spune tîner'a-i mirésa :
„Vei morí'n bataia, ce va fi de mine,
Voiu curmá viéti'a'n lacrimi si suspine !“
Elu respunde'ndata : „Pentru tierisióra,
Numai tradatoriulu nu vre ca sê móra.“
Si se'narma iute, merge la bataia,
Si pe campulu luptei multi muscali mai taia.

Lupt'a se incinge si nu mai incéta, —
Pe de-o parte este gintea desperata,
Ér' colosulu crancenu dincolo s'ostesce;
Lupt'a se incinge, curge voinicesce.
Inse ce minune, câ-ci colosulu mare
Totudeauna perde, ah! ce rusînare!
Par' câ insu-si Domnulu nu mai vre sê fia,
Ca o ginte brava sê rabde'n sclavia!

Dar' noroculu luptei multe ori insiéla,
Éca-odata' nvinge óstea cea muscala,
Multi poloni in lupta ca bravi sangerara,
Altii in prinsóre tragu viéti'a-amara;
Bogdanowicz inca are-acést'a sórte.

Generalulu Chrusjcjew tîne consultare,
Cum sê-i pedepsésca cu pedépsa mare,
Si toti capitanii striga: mórte, mórte!
Óstea cea rusésca tóta e'n picióre,
Dobele anuntia scena 'ngrozitóre,
Si polonii mandrii esu din inchisóre,
Nu sê fia liberi, ci esu ca sê móra.
Bogdanowicz falnicu stâ in a lor frunte,
Langa densulu multe capete carunte.

Generalulu dîce catra elu: ,Esci june,
Poti scapá de mórte, cere iertatiune!'

„Eu sum june, inse caus'a pentru care
Voiu mori acuma este seculare!“

„Ai si-o mama dulce!“

„I asiu fi spre rusine,
Daca misielesce m'asiu rogá de tine,
Sê-mi dai iertatiune!“

Dîce densulu éra,
Si mai bine rabda mórtea cea amara.

Sub unu noru s'ascunde sórele'n naltîme.
Ca sê nu mai véda crancen'a crudîme.

De-arú sci . . .

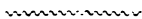
(De H. Heine.)

De-arú sci floricelele fine
De ran'a-mi afunda si grea :
Aru plange si ele cu mine,
S'aline gelea mea.

De-arú sci filomelele blande
Câtu sum de morbosu si doiosu :
Indata aru face sê cante
Unu cantecu mangaiosu

De-arú sci dorerós'a mea gele
Auriele stele pe ceriu :
Viní-arú aice si-acele
Sê-mi dîca mangaieri.

Dar aste nu potu ca sê scia,
Chiar ùnic'a scie d'acea :
Câ-ci ea sfasiâ cu trufia
Ah ! animiór'a mea.

Ilenuti'a.

Colo'n valea de la móra,
Colo'n valea de la satu,
Ilenuti'a balaióra
Spéla, spéla ne 'ncetatu.
Daca-i spunu : ce nu se lasa ?
Ea respunde totumereu :
Spelu vestmentulu de mirésa,
Câ-ci asceptu pe badea meu !“

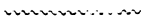
Siepte ani acum sborara,
De cand densulu e soldatu,
Si ea fara sê despéra,
Lu-ascépta ne'ncetatu.
Diorile abié câ crépa
Merge 'n valeá de la satu ;
Tóta diu'a, stâ in apa,
Spéla, spéla ne 'ncetatu.

Mai frumósa, mai subtîre
N'a fostu in satutiulu lor ;

Multi feciori o si petîra,
Altii se topiau de doru.
Dar Ilean'a frumosîca,
Neci pe unulu n'avea 'n dragu,
Numai chiar pe Vasalica,
Pe feciorulu celu saracu.

Tatalui — unu omu cu fala,
Judele satutiului, —
Nu-i veniá la socotéla
Cum alese fét'a lui.
Deci pe Vasalica 'ndata,
Lu-tramise de soldatu,
De-atunci fét'a-i intristata,
Spéla, spéla ne 'ncetatu.

Vinu soldatii catra casa,
Cari cu densulu au pornitu,
Si-i spunu : Nu-i fi tu mirésa,
Vasalica a moritu !“
„Haha !“ — ride — „cum se móra,
Haha ! nu-e adeveratu !“
Si de-atunci ea langa móra
Spéla, spéla ne 'ncetatu.

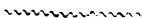
Casuti'a . . .

Casuti'a mitutica,
Ocolulu netedîtu,
Gradin'a frumosîca,
Porumbii din ambitu :
Mi-au dîsu sê nu le lasu . . .
Si n'am remasu !

Campi'a secerata,
Umbrimea codrilor,
Livad'a 'nflorilata,
Periulu fugatoriu:
Mi-au dîsu sê nu le lasu . . .
Si n'am remasu !

Sioptirea de albine,
Bucinu de venatori,
Zefire blande, line,
Si foculu de pastori :
Mi-au dîsu sê nu le lasu . . .
Si n'am remasu !

Ér' tu fetitia dulce,
Tu neci câ m'ai rogatu
Zimbindu frumosu, cu dulce,
Mi-ai datu unu sarutatu ;
N'ai dîsu sê nu te lasu . . .
Si am remasu !

Colo, colo . . .

Colo, colo 'n departare,
Óre ce mi se apare,
Multu usióra, mitutica,
Par' câ e o porumbica!

Dens'a vine catra mine,
Éta câ o vedu mai bine;
Nu-e columba multu usióra,
Ci o bela caprióra.

Mi se pare cumca dóra
Totusi nu e caprióra;
Este ce-va mai frumosu,
Dór' unu angeru gratîosu.

Inse ce intipuire!
Nu e angeru de iubire,
E cu multu mai rapitoriu;
E leliti'a ce-o adoru!

~~~~~

Am amblatu . . .

Am amblatu in tieri departe,
Angerelulu meu iubitu ;
Inse 'n ori si care parte,
Te vediui necontenitu.

Cand vediui vr'unu bradu ce cresce,
Susu in aeru nestrimbatu :
Cugetam câ se ivesce
Trupusioru-ti delicatu.

Cand vediui vre-o salca trista,
Care-si lasa créng'a 'n josu :
Par' câ te vedeam, iubita,
Cu-alu teu pêru lungu, negriciosu.

Si in nóptea innorata
Langa foculu de pastori :
Mi-adusei a minte 'ndata
De-ai tei ochi stralucitori.

Si cand riurile line
Murmurau incetisioru :
Par' câ te-audieam pe tine,
Câ-mi sioptesci de-alu teu amoru !

Ioan u voda.

1572.

Puscile resuna, spadele lucescu,
Turcii cu romanii crancenu se lovescu.

Turcii-su din afara o multîme mare,
Óstea nóstra 'n lontru neci trei mii nu are.

Inse 'n fruntea óstei falnicu stâ Ioanu,
Si se bate tare ca si-unu Erculeanu.

„Sê jurâmu cu totii, fratii mei d'unu sange,
Câ cu barbatîa pe turci îi vomu frange!“

Lupt'a se incinge bravu necontenitu,
Si de gróz'a mare sórele-a santîtu.

Óstea nóstra perde multi bravi in cetate,
Câ-ci jugu nu li place, numai libertate.

Cei remasi se lupta cu curagiu nestinsu,
Câ-ci romanulu nu stâ pana n'a invinsu.

Pasi'a in manía pe unu solu tramite :
„Arm'a s'o depuneti, séu moriti ca vite!“

Dar Ioanu in lontru stâ neclatinatu,
Sê pricépa turcii, tunu a descarcatu.

Diorile de trei ori espirara éra,
Turcii in cetate totusi nu calcara.

Multi pagani perira 'n lupta cu nêcasu,
Multe turce bele veduve-au remasu.

Pasi'a de rusîne bate a sa téca,
Éra de manía in blastemu se 'nnéca.

Si atunci tramise la romani argatu,
Care cu blandétia pace-a comendatu.

Dar Ioanu voiniculu pe ai sei îi chiama,
Si-astfelu li vorbesce fara neci o téma :

„Fratilor de óste, capitaniii mei,
V'ati luptatu cu totii ca si nesce lei.

De trei dîle 'ncóce stâmu in lupta mare,
Inse nu mai vine vr'o ajutorare.

Munitiunea noastră s'a gatatu de totu,
Si de fόμε-ostasii adi abié mai potu.

Turcii ne invita sê 'ncheiâmu o pace,
Eu credu câ mai bine nu potemu a face.“

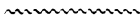
Capitanii óstei se 'nvoiescu delocu,
Si încéta 'ndata lupt'a cea cu focu.

Pasi'a li jurase libertate dulce,
In prinsórea-amara cumca nu-i va duce.

Pórt'a se deschide si romanii vinu,
Sê se 'nchine pasiei fara scopu meschinu.

Inse vai de vod'a, sórte multu amara,
Câ-ci trasu de camile 'n dóue-lu despicara.

Campulu largu de sange stralucea cumplitu,
Turcii pe romanii crudu i-au omoritu.

Tempulu fôrte s'a schimbatu !

Câtu-e lumea, pe sub sóre
Ori si câte-cele sunt :
Tóte-su numai trecátore,
Se prefacu nimica, 'n ventu.
Multu cuventulu de onóre
A fostu sacru, nepátatu ;
Dar adi . . . tóte-su trecátore,
Tempulu fôrte s'a schimbatu !

Domnulu N. a cui parinte
In coliba a siediuu,
Ce cu câtu-va mai nainte
Neci opinci n'a posiediuu :
Adi si-bate jocu cu fala
De tieranulu scapatatu,
De opinc'a paternala . . .
Tempulu fôrte s'a schimbatu !

De demultu, romance bele
Ati cosutu, ati torsu si fertu :
Multe adi pe canapele
Fura tempulu indesiertu ;
Ati vorbitu totu romanese,
Ati fostu demne de-adoratu :
Astadi conversati . . . francesce . . .
Tempulu fórte s'a schimbatu !

In vechime ori ce mama
Si-iubiá copilulu seu,
Si portase multa téma,
De-i fusese câtu-va reu :
Adi la multe nu li pasa
De iubitulu lor baiatu ;
De-e morbosu in baluri pasa . . .
Tempulu fórte s'a schimbatu !

Literatii din vechime
Mai antâiu au invetiatu :
Adi nu mai invétia nime,
Ma si celu mai ne 'nvetiatu
Serie multe si ni spune,
Cumca densu-e literatu ! . . .
Búcura-te dar natiune,
Tempulu fórte s'a schimbatu !

Si decandu la noi in tiéra
Si Romanulu asupritu
Se împartesiesce éra
La vr'unu dreptu de multu rapitu:
Decandu intrá 'n posturi bune,
Si misielulu renegatu
Si-iubesce-a sa natiune,
Tempulu fórte s'a schimbatu!

.....

Asta-nópte . . .

Asta-nópte am visatu,
Par c'am fostu unu imperatu,
Si-am avutu o tierisióra,
Ér in tiéra si comóra.

Visulu nu m'a insielatu,
Eu si-acuma-su imperatu,
Dar in locu de tierisióra,
Am o lele balaióra.

Si decumv' ar inschimbá
Imperatulu tiér'a sa:
Eu lelití'a scumpa draga
Nu o-asiu da p'o tiéra 'ntréga.

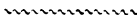
Ér decumva elu mi-ar da
Pentru ea corón'a sa,
Spune-i-asiu cu bucuria:
Nu ti-o dau neci pentr'o mia.

Tiér'a imperatului
Se rescóla 'n contra lui,
Dar iubit'a lelisióra
Pentru mine stâ sê móra.

Ér corón'a, vai de ea,
Este rece, fórté grea ;
Dar leliti'a mea placuta
Multu ferbinte me saruta

Ce lucește mai frumosu
Ca diamantulu sclipiciosu ?
Dar diamanturi si margele
Nu-su ca ochii mandrei mele.

Ce e tiér'a fâr' comori,
Ce-e gradin'a fâra flori,
Ce ar fi si viéti'a-mi óre
Fâra lelea 'ncantatóre ?!

Caputulu meu.

(De Béranger.)

Remani fidelu, caputulu meu amatu !
Noi la olalta amu inbetranitu.
De diece ani totu eu te-am periatu,
Neci Socrate nu te-ar mai fi iubit.
Cand sórtea ar combate vitregesce
Spre panur'a-ti ce multu o folosimu,
Imita-me, restâ filosofesce :
Amice vechiu sê nu ne despartîmu !

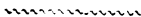
Tînu minte, (câ-ci am buna memoria)
De cea d'antâia dî cand te-am portatu.
Fu onomastic'a-mi, si 'n veselia
Amicii mei cei buni te-au si cantatu.
Si saraci'a ta, ce me onóra,
Nu i-au respinsu sê nu ne 'nprietenimu,
Serbá-ne-ar si adi ca si-odinióra :
Amice vechiu sê nu ne despartîmu !

Pe dosu-ti o carpire frumosîca ;
Acesta-inca-e suveniru placutu !

O séra vrui sê fugu de-a mea Lisica,
Dar manusiór'a ei m'a retînutu.
Te-a spintecatu, si-acésta 'mpregiurare
Facù sê mai remanu, sê mai glumimu.
Trei dîle te cosù fara 'ncetare,
Amice vechiu sê nu ne despartîmu!

Implutu-te-am eu de mirosu de ambra,
Cu ce se 'nganfa adi nenummerati?
Espusu-te-am vr'odata 'n antisiambra
La domnii cei mari si 'nganfati?
Si pana cand multi se luptau cu-ardóre
Pentru colórea unui ordu sublimu;
Pe peptulu teu erá o simpla flóre:
Amice vechiu sê nu ne despartîmu.

Sê nu te temi de-acele dîle grele,
In cari erá egal alu nostu destinu;
De-acele dîle de placeri, de gele,
De vífore si sóre multu seninu.
Sentiescu câ eu nu peste multu, indata,
O sê depunu ori ce vestmentu duru, finu,
Ascépta dar, ca sê finimu d'odata;
Amice vechiu sê nu ne despartîmu!

Canteculu celu mai frumosu.

In sala stralucita e mésa incarcata,
In fruntea mesei siede Stefanu cu dóm'n'a lui ;
In giuru boierii tierei, eroii din armata,
Feciori, fecióre mandre, ca crinii campului.

Afara la ferésta e band'a militara,
Ce canta 'n esaltare vre-unu cantecu stramosiescu; —
In sala-e voie buna, — si pentru scump'a tiéra,
Si pentru domnulu mare pocale se golescu.

Si ca ospetiulu splendidu sê fia si mai mare,
Vinu cantaretii tierei, betrani si juni amati ;
Ca prin a lirei sunetu s'aduca in miscare
Sentîrile secrete la juni si la barbati.

Atunci de langa domnulu, ca fióre 'ncantatóre,
Se 'naltia dóm'n'a juna, graiesce frumosielu:
„Acel'a, ce va spune, in asta serbatóre,
Celu mai frumosu, svavu, cantecu, — primí-va-acestu
anelu !“

Ca-si 'n natur'a mare in diori de demanétia,
Cand paserile canta in coruri imnulu lor :
In sala e tacere, — si fia-care fatia
La cantareti e 'ntórsa, si-asculata toti cu doru.

Si lirele resuna de-acórde rapitóre,
Toti cantaretii 'n midilocu la emulare vinu ;
Si 'ncepu a intonare, — acestia de amóre,
Ér altii despre tíera, si unii despre vinu.

Si fia-carui cantecu urmédia-aplaudare,
Câ-ci cantaretii tiei cantara toti frumosu ; —
Dar mai pe urma vine unu mosiu la emulare,
Ér densulu canta astfelu, cautandu cu ochii 'n josu:

„Frumósa-e melodi'a, ce 'n seri de primavéra,
O canta zefirelulu la fragedele flori, —
Si-unu june bétu de-amóre, la fetisiór'a cara,
In nópte luminósa, cand ceriu-e fara nori.

Frumósa-e melodi'a, ce canta mam'a juna,
La léganulu celu dulce alu fiului amatu ;
Ce canta cand lu-vede pe frunte cu cununa,
Cand sente'n peptu câ densulu de-unu popul e stimatu.

Frumósa-e melodi'a, ce 'n óra fericita,
O canta esilatulu, cu ochii-si inundati,

Cand vede éra tiér'a strabuna si marita,
Si cand inbratîsiédia parinti, sorori si frati.

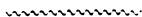
Multu mai frumosu e inse celu cantecu care-lu canta
Natiunea subjugata cand scapa de tirani;
Si dandu-i libertatea o sarutare santa,
Cand sfarama catusi'a ce póta de multi ani.

Eu sum betranu acuma, dar' inse ce dorere,
Câ nu potu a cantare, cestu cantecu mai frumosu;
Câ-ci tiér'a e 'n sclavia, sub jugu ea mai nu pere,
In tiér'a mea domnesce paganulu uritosu.

Romani, romani de-unu sange, scolatî-ve odata,
Unitî-ve cu totii in scumpulu cestu momentu;
Sfarmati, sfarmati odata catusi'a blastemata,
Nu mai lasati sê prade paganii-acestu pamentu!

Tu! Domne din naltîme, asculta-o rogatiune,
Indrépta-ti cautarea la bietulu moritoriu;
O! dâ s'ajungu aceea, ca lir'a mea sê sune
Cestu imnu al libertâtii, — apoi cu dulce moriu!“

Cu-aceste elu finesce, din ochii-i lacrimi pica,
Ér' adunarea striga : acesta-e mai frumosu;
Atunce se re 'naltia domniti'a tenerica,
Si dâ anelulu mandru betranului doiosu.

Cuprinsulu.

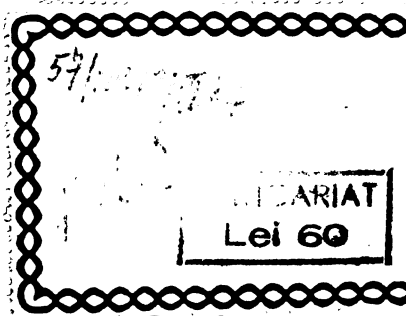
	Pagin'a.
Canteculu meu. (Pesta 17. opt. 1859.)	7
La unu invetiatoriu. (Pesta 6. ang. 1861.)	9
Nu desperati ! (Leta-mare 3. sept. 1860.)	12
Catra Andreiu Muresianu. (Pesta 29. jul. 1861.)	14
Caliculu. (Pesta 10. juniu 1863.)	17
Marturisire. (Pesta 21. jan. 1861.)	20
Farmeculu fetitiei. (Pesta 10. maiu 1862.)	23
Premiulu lui Mihaiu Eroulu. (Pesta 25. maiu 1860.)	25
Secerisiulu meu. (Pesta 7. jul. 1864.)	29
Pecatulu mare. (Pesta 21. aug. 1865.)	32
Flórea mea. (Pesta 1. apr. 1866.)	33
Catra romane. (Leta-mare 10. sept. 1862.)	35
Amantei mele. (Leta-mare 1. sept. 1862.)	38
Anim'a mea. (Pesta 6. jul. 1862.)	40
Catra renegati. (Leta-mare 30. sept. 1862.)	42
Strigoii. (Pesta 6. apr. 1862.)	44
Ori ce sê fi . . . (Victoru Hugo.) (Pesta 7. opt. 1865.)	47
Longinu. (Pesta 29. mart. 1862.)	50
Mod'a de acuma. (Pesta 5. maiu 1864.)	55
Catra ex-dieulu Vulcanu. (Hodinu 7. aug. 1862.)	57
Serbatórea. (Pesta 18. maiu 1862.)	58
Scris'am carte . . . (Pesta 2. apr. 1866.)	61
Epistol'a mandrei mele. (Pesta 6. apr. 1866.)	63
La unirea principatelor romane. (Pesta 11. jan. 1862.)	65
Poesi'a la sate. (Leta-mare 13. maiu 1864.)	69

	Pagin'a.
Ce ni mai lipsesce ? . . (Pestà 20. aug. 1864.)	71
O séra in gradina. (Leta-mare 12. opt. 1862.)	74
Daca stau in . . . (Pesta 2. apr. 1866.)	76
Ascépta rogu-te . . . (Pesta 19. jul. 1865.)	78
Rendunic'a . . . (Székelyhid 17. opt. 1862.)	80
Don Ramiro. (Heine.) (Pesta 31. mart. 1863.)	81
Prinsonieriulu romanu. (Pesta 10. jul. 1864.)	89
Érn'a. (Pesta 10. jan. 1864.)	91
Odata si acuma. (Pesta 29. dec. 1859.)	94
Tîni tu minte ? . . (Leta-mare 3. opt. 1862.)	97
Eu ti-am scrisu . . . (Pesta 31. opt. 1862.)	100
Cand te-am vedutu . . . (Pesta 21. aug. 1865.)	101
Umbrei lui Nicolau Dunca. (Leta-mare 8. sept. 1862.)	102
I. Aprilu. (Pesta 1. apr. 1864.)	105
Noru ce vini . . . (Pesta 29. apr. 1866.)	108
Primavér'a. (Pesta 5. maiu 1866.)	110
Tóte au finitu . . . (Pesta 5. maiu 1866.)	112
Spiritulu negutiatorescu. (Pesta 15. dec. 1863.)	113
Eliberarea tieranilor din Romania. (Pesta 15. aug. 1864.)	116
Ros'a. (Béranger.) (Pesta 20. maiu 1866.)	119
La despartîre. (Leta-mare 4. sept. 1862.)	121
Indesiertu . . . (Pesta 6. maiu 1866.)	122
La mórtea lui Andreiu Muresianu. (Pesta 31. opt. 1863.)	124
Catra poeti. (Pesta 2. juniu 1863.)	125
Calumniá despre fete. (Leta-mare 10. maiu 1864.)	129
Catra deputatii rom. la diet'a Ungariei. (Pesta 12. dec. 1865)	131
Domnisiórei C. D. (Pesta 28. fauru 1865.)	133
Pe ochii mei . . . (Heine.) (Pesta 8. jul. 1865.)	136
Necasulu Umoristului. (Pesta 17. jun. 1863.)	139
De te-ar vedé . . . (Leta-mare 13. sept. 1862.	142
Defectulu ideilor. (Pesta 30. nov. 1859.)	143

	Pagin'a.
Remasu bunu de la Ardealu (Leta-mare 21. aug. 1862.)	145
I voiu totu batjocori! (Pesta 26. jul. 1863.)	148
De ce te iubescu? (Pesta 9. sept. 1861.)	151
Donna Clara. (Heine.) (Pesta 6. maiu 1866.)	152
Fratilor sê ne unimu! (Pesta 25. apr. 1863.)	157
Balulu mascatu. (Pesta 26. jan. 1864.)	159
Vecin'a mea (Pocciu 18. mart. 1861,)	162
Sufia ventulu . . . (Pesta 17. jul. 1866.)	163
De ce n'am aripióre? . . (Pesta 19. jul. 1866.)	164
Frumosiele paserele . . . (Pesta 19. jul. 1866.)	166
M'am plansu . . . (Pesta 22. jul. 1866.)	168
De mi-ar spune . . . (Pesta 22. jul. 1866.)	169
Intrebu de tôte . . . (Pesta 25. jul. 1866.)	171
Řou'a pica . . . (Pesta 25. jul. 1866.)	172
Éca-te . . . (Pesta 26. jul. 1866.)	175
Bóla cruda . . . (Pesta 26. jul. 1866)	178
Câte stele sunt pe ceriuri. (Leta-mare 10. aug. 1859.)	179
Vina frate lautare . . . (Pesta 28. jul. 1866.)	180
Bogdanovicz. (Pesta 25. mart. 1863.)	182
De-aru sci . . . (Heine.) (Pesta 4. jul. 1865.)	185
Ilenuti'a . . . (Sebisiu 24. jul. 1862.)	186
Casuti'a . . . (Leta-mare 20. aug. 1862)	188
Colo, colo, . . . (Pesta 30. apr. 1866.)	190
Am amblatu . . . (Clúsin 6. aug. 1862.)	191
Ioanu voda. (Pesta 8. aug. 1866.)	193
Tempulu fórte s'a schimbatu. (Pesta 20. jan. 1865.)	196
Asta nópte . . . (Pesta 7. aug. 1866.)	199
Caputuliu meu. (Bérangor.) (Pesta 2. febr. 1866.)	201
Canteenulu celu mai frumosu. (Pesta 18. mart. 1862.	203

30
—
60

This book should be returned to
the Library on or before the last date
stamped below.

A fine is incurred by retaining it
beyond the specified time.

Please return promptly.

~~NEW USER~~

